

Mnimon

Vol 2 (1972)

Τ Ο Μ Ο Σ Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Σ

MNIMON

ΙΩΑΝΝΟΥ Κ. ΠΡΟΜΠΟΝΑ : 'Η συγγένεια Μακεδονικής και Μικη-
ναϊκής διαλέκτου • ΑΝΝΑΣ ΡΑΜΟΥ - ΧΑΨΙΑΔΗ : Οί 'Ικέται παρά
τοίς ἀρχαίοις 'Ελλήσι • ΜΑΡΙΕΤΤΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ - ΣΙΜΟ-
ΠΟΥΛΟΥ : 'Η πολιτική και διπλωματική παρουσία του Κ. Ζωγράφου
στόν 'Αγώνα (1821 - 1827) • ΟΔΓΑΣ ΠΑΛΑΓΓΙΑ : Δυό νσο - αττικά
ἡμέρρα στό 'Εθνικό Μουσείο • ΕΛΕΝΗΣ ΓΑΡΔΙΚΑ : 'Η ἴδρυση τοῦ
ἐλληνικοῦ προξενείου τῆς Μάλτας (1827) • ΙΩΑΝΝΟΥ Γ. ΠΑΝΝΟ-
ΠΟΥΛΟΥ : Τά τσιφλίκια τοῦ Βελή πασᾶ υἱοῦ τοῦ 'Αλή πασᾶ • ΑΝ-
ΝΑΣ ΡΑΜΟΥ - ΧΑΨΙΑΔΗ : Πολιτειακαί μεταβολαί τῶν Ροδίων ἀπό 404 -
351 π.Χ. • ΕΙΡΗΝΗΣ Ν. ΠΑΡΔΑΛΗ : Δύο Ναυτικά 'Ημερολόγια τοῦ
'Αγῶνος • ΧΡΗΣΤΟΥ Κ. ΛΟΥΚΟΥ : 'Η περιοδεία τοῦ 'Ανδρέα Με-
ταξᾶ στήν Πελοπόννησο (1830) • ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΕΤΑΛΑ : 'Αξιωμα-
τοῦχοι στήν αὐλή τοῦ 'Αλή πασᾶ • ΔΕΣΠΟΙΝΑΣ ΚΑΤΗΦΟΡΗ : 'Ενέρ-
γειες τοῦ 'Ιωάννου Φιλήμονος γιά τήν ἐκδόση φιλοκαποδιστριακῆς ἐφη-
μερίδας. • ΙΩΑΝΝΟΥ Κ. ΠΡΟΜΠΟΝΑ : Τοπωνυμικά διασαφήσεις.

Α Β Η Ν Α Ι 1 9 7 2

ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΦΙΛΟΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΑΤΗΦΟΡΗ

doi: [10.12681/mnimon.156](https://doi.org/10.12681/mnimon.156)

To cite this article:

ΚΑΤΗΦΟΡΗ Δ. (1972). ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΦΙΛΟΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. *Mnimon*, 2, 273–296. <https://doi.org/10.12681/mnimon.156>

ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΕΚΔΟΣΗ ΦΙΛΟΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ*

Ὁ Ἰωάννης Φιλήμων γράφοντας γιὰ τὴ δημοσιογραφικὴ του σταδιοδρομία, μετὰ ἀπὸ πρόκληση τοῦ ἐκδότη τῆς ἐφημερίδας «Ἡ Ποικιλία τῆς Προόδου» Π. Σοφιανόπουλου, δὲν ἀναφέρει πούθενά τις ἐνέργειές του ἐπὶ Καποδίστρια γιὰ τὴν ἐκδοση ἐφημερίδας¹. Καμμιά μνεῖα δὲν γίνεται ἐπίσης σὲ σειρά ἄρθρων, μὲ τὸ γενικὸ τίτλο «Ἱστορικὴ ἐξέτασις τῶν πολιτικῶν ἐφημερίδων τῆς Ἑλλάδος», τὰ ὁποῖα δημοσιεύθηκαν στὴν ἐφημερίδα του «Χρόνος»². Ἀλλὰ καὶ βιογράφοι του τίποτα σχετικὸ δὲν ἀναφέρουν³. Ἐν τούτοις, στὸ φάκελο 386 τοῦ Καποδιστριακοῦ Ἀρχείου, τὸ ὁποῖο

* Γιὰ τὴ σύνταξη τῆς μελέτης χρησιμοποιήθηκαν καὶ ἀνέκδοτες πηγές ποὺ βρίσκονται στὶς ἐξῆς ἀρχεακὲς συλλογές :

1) Ἀρχεῖον Ἰονίου Γερουσίας. Καποδιστριακὸν Ἀρχεῖον, στὴν Κέρκυρα (= Ἀ ρ χ. Κ α π.).

2) Ἀρχεῖον Α (= Ἀ ρ χ. Α), στὸ Τμῆμα Χειρογράφων τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἑλλάδος (= Ε Β Ε).

3) Γενικά Ἀρχεῖα τοῦ Κράτους (= Γ Α Κ) : Ὑπουργεῖον Ἑσωτερικῶν (= Ὑπ. Ἑσωτ.), Γενικὴ Γραμματεία (= Γεν. Γραμμ.).

Ἡ παραπομπὴ στὰ ἔγγραφα σημειώνεται : α) μὲ τὸν ἀριθμὸ τοῦ φακέλου (= φ.) ὅπου εἶναι καταχωρημένα, β) μὲ τὸν ἀριθμὸ πρωτοκόλλου τοῦ ἐγγράφου, ὅπου ὑπάρχει, καὶ γ) μὲ τὸν ἀριθμὸ τοῦ φύλλου (= f.) ὅταν τὰ ἔγγραφα εἶναι ἀριθμημένα μέσα στὸ φάκελο.

Εὐχαριστῶ τὸν φίλο κ. Χρ. Λοῦκο γιὰ τίς πολλὰς καὶ σωστὲς ὑποδείξεις του.

1. Ἐφημ. «Αἰὼν», ἀρ. 211 - 212 τῆς 24 Νοεμ. 1840.

2. Ἐφημ. «Χρόνος», ἀρ. 1 - 6 τῆς 1, 4, 7, 11, 14, καὶ 18 Μαΐου 1833.

3. Ἀ λ. Δ ε σ π ο τ ο π ο ὕ λ ο υ, Ἰωάννης Φιλήμων. Ἀγωνιστὴς - Δημοσιογράφος - Ἱστορικός, Ἀθῆναι 1967.—Σ. Ἀ ν τ ω ν ι ᾶ δ ο υ, Ὁ τύπος κατὰ τὴν ἐπανάστασιν καὶ κατὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Ὁθωνος, «Παρνασσός», τ. 13 (1971), σ. 406 - 411. Στούς ἐπικήδεις τοὺς ὁποίους ἐκφώνησαν (2 Ἰαν. 1874) στὸ νεκρὸ τοῦ Ἰω. Φιλήμονος ὁ Ἀλ. Κουμουνδοῦρος καὶ ὁ Ἀθ. Γκ. Πετμεζᾶς δὲν ἀναφέρουν τίποτα σχετικὸ. Ὅλοι μνημονεύουν τίς ὑπηρεσίες ποὺ προσέφερε στὴ διάρκεια τοῦ Ἀγῶνα σὰν γραμματεῖας τοῦ Δημ. Ὑψηλάντη καὶ τῶν Μαυρομικχαλίων καὶ ἀργότερα σὰν ἐκδότης τῶν ἐφημερίδων «Χρόνος» καὶ «Αἰὼν» (βλ. ἐφημ. «Αἰὼν», ἀρ. 2983 τῆς 9 Ἰαν. 1874).

βρίσκεται, όπως είναι γνωστό, στην Κέρκυρα, σειρά εγγράφων αναφέρεται σ' αυτές ακριβώς τις ενέργειές του. Σώζεται μάλιστα και το σχέδιο προκηρύξεως για την έκδοση της εφημερίδας, ή οποία θα είχε τον τίτλο «Ο Ειρηνικός»⁴. Οί ειδήσεις, τις οποίες παρέχουν τα έγγραφα αυτά επιτρέπουν να επιβεβαιωθεί και να τεκμηριωθεί πληροφορία του ιατροῦ, λόγιου και δημοσιογράφου Ἀνδρέα Παπαδόπουλου - Βρετοῦ, την οποία εμφανίζει σάν «ἀνέκδοτον», καὶ ν' ἀποκρυπτογραφηθῇ τ' ὄνομα ἐπίδοξου ἐκδότῃ εφημερίδας, πού δὲν ἤθελε προφανῶς ν' ἀποκαλύψῃ ὁ Λευκαδίτης λόγιος⁵.

Ὁ Ἄ. Παπαδόπουλος - Βρετὸς στὶς ἀναμνήσεις, πού ἔγραψε καὶ δημοσίευσε γιὰ ν' ἀποκαταστήσῃ τὴ μνήμη τοῦ Κυβερνήτῃ, ἀνέφερε ὅτι μετὰ τὴν ἐκδοση τῶν πρώτων φύλλων τοῦ δημοσιογραφικοῦ ὀργάνου τῆς ἀντιπολιτεύσεως, δηλαδὴ τοῦ «Ἀπόλλωνος»⁶, ὁ C.B. προθυμοποιήθηκε ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐκδοση εφημερίδας στὸ Ναύπλιο, ἡ ὁποία θ' ἀνάγκαζε τὸν «Ἀπόλλωνα» νὰ σιωπήσῃ. Μὲ τὴ μεσολάβηση λοιπὸν τοῦ M.C., φίλου τοῦ Κυβερνήτῃ, ζήτησε οἰκονομικὲς διευκολύνσεις, μιὰ καὶ ὁ ἴδιος δὲν διέθετε τ' ἀπαιτούμενα χρήματα γιὰ τὰ καλύψῃ τὰ ἐξοδὰ της.

Τὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα δίνει ὁ Ἄ. Παπαδόπουλος - Βρετὸς γιὰ τὸν ἐπίδοξο εφημεριδογράφο, δηλαδὴ ὅτι καταγόταν ἀπὸ τὴν Κωσταντινούπολη, ὅτι ὑπηρετήσε στὸ στρατὸ τοῦ Ἄλεξ. Ὑψηλάντῃ καὶ ὅτι ἔφθασε στὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴν καταστροφή τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος στὴ Μολδοβλαχία, δὲν συγκλίνουν ἀπόλυτα στὴν ταύτιση τοῦ C.B. μὲ τὸν Ἰω. Φιλήμονα. Γιατὶ ναὶ μὲν ὁ Φιλήμων καταγόταν ἀπὸ τὴν Κωσταντινούπολη, ἦταν πολὺ καλὰ ἐνήμερος τῆς καταστάσεως τῶν ἐλληνικῶν πραγμάτων καὶ τῶν πολιτικῶν ἀνταγωνισμῶν, τοὺς ὁποίους εὐφυῶς, χάρι καὶ στὴν παιδεία του, εἶχε ἐπισημάνει καὶ χαρακτηρίσει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ Ἀγώνα⁷, ἀλλὰ, ἀπ' ὁ-

4. Ἄ ρ χ. Κ α π., φ. 386.

5. A. P a p a d o p o u l o s - V r é t o s, Mémoires biographiques - historiques sur le Président de la Grèce le Comte Capodistrias, τ. 2, Paris 1837, σ. 194.

6. Γιὰ τὸ χαρακτῆρα τῆς εφημερίδας αὐτῆς βλ. Χ ρ. Κ. Λ ο ὕ κ ο υ, Ἡ δίδωξ τῆς εφημερίδας «Ο Ἀπόλλων», «Ἑρανιστής», τ. 9 (1971), σ. 200 - 218. Ἀντίθετα, πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ Αὐστριακὸς ἱστορικὸς Α. Prokesch - Osten, πολιτικὸς σύμβουλος τῆς αὐστριακῆς μοίρας Αἰγαίου καὶ μετέπειτα πρεσβευτῆς, ἔγραφε ὅτι οἱ ἀρθρογράφοι τοῦ «Ἀπόλλωνος» ἦταν ἐμπαθεῖς καὶ ψευδολόγοι (Ἄ ν τ. Π ρ ὀ κ ε ς - Ὁ σ τ ε ν, Ἱστορία τῆς Ἐπαναστάσεως τῶν Ἑλλήνων κατὰ τοῦ Ὄθωμανικοῦ κράτους ἐν ἔτει 1821 καὶ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου διπλωματικῶς ἐξεταζομένη, μετάφρ. Γ. Ἑμμ. Ἀντωνιάδου, τ. 2, Ἀθήναι 1869, σ. 482, 496). Σχετικὰ μὲ τὴν εφημερίδα αὐτὴ βλ. καὶ C. M. W o o d h o u s e, Capodistrias. The Founder of Greek Independence, London 1973, σ. 477.

7. Ἐνδεικτικὴ στὸ σημεῖο αὐτὸ εἶναι κριτικὲς σημειώσεις του μὲ τίτλο «Αἱ προκαταρκτικαὶ αἰτίαι τῆς ἐπιδρομῆς καὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν ἐχθρῶν εἰς τὴν Πε-

σο γνωρίζω τουλάχιστον, δὲν εἶχε ὑπηρετήσει στὸ στρατὸ τοῦ Ἀλ. Ὑψηλάντη.

Ἡ ἀνακριβὴς αὐτὴ πληροφορία θὰ δυσκόλευε τὴν ἀποκάλυψη τῆς ταυτότητας τοῦ C.B., ἐὰν δὲν ἦταν δυνατὴ ἡ διασταύρωση τῶν εἰδήσεων τοῦ Ἀ. Παπαδόπουλου-Βρετοῦ μὲ ἐκεῖνες τὶς ὁποῖες παρέχει τὸ Καποδιστριακὸ Ἀρχεῖο. Καὶ τοῦτο, γιατί, ὅπως γνωρίζομε, ὁ Φιλήμων ἀφότου ἐφθασε ἀπὸ τὴν Κωσταντινούπολη στὴν Πελοπόννησο, βρισκόταν στὴν ὑπηρεσία προσώπων, τὰ ὁποῖα ἐπὶ Καποδίστρια εἶχαν πλέον προσχωρήσει στὴν ἀντιπολίτευση ἢ ἐμφανίζονταν ἀπλῶς δυσσαρεστημένα κατὰ τοῦ Κυβερνήτη. Συγκεκριμένα, ἀπὸ τὸ 1821 προσκολλήθηκε στὴν ὑπηρεσία τοῦ Δημητρίου Ὑψηλάντη, μὲ τὴν οἰκογένεια τοῦ ὁποῖου συνδεόταν ἀπὸ παλιά. Ἀπὸ τὸ 1825 μῆκε στὴν ὑπηρεσία τῶν Μαυρομιχαλαίων, γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ πάλι κοντὰ στὸ Δ. Ὑψηλάντη, ἀρχηγὸ τότε τοῦ στρατόπεδου Ἀνατολ. Ἑλλάδος, σὰν γραμματέας τοῦ ἐπιτελείου του, μὲ ἐπίσημο διορισμὸ (11 Μαρτ. 1828) τῆς Κυβερνήσεως ⁸.

Δὲν ἔχω πληροφορίες γιὰ τὴ δραστηριότητά του, οὔτε γιὰ τὴν πολιτική του τοποθέτηση στὰ κρίσιμα τελευταῖα χρόνια τῆς διακυβερνήσεως τοῦ Καποδίστρια, ὅταν ἡ ἀντιπολίτευση ὀργανωμένη πέρασε στὴν ἐπίθεση. Ὁ ἴδιος ἀργότερα, στηλιτεύοντας τὴν ἀντικαποδιστριακὴ πατρία, ἔγραψε ὅτι δὲν ἔλαβε μέρος «εἰς τὰ πολιτικὰ τοῦ ἔθνους καθ' ὅλας τὰς περιοδικὰς μεταβολὰς» καὶ ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξε «ὁπαδὸς ὁποιοῦνδήποτε φρονήματος»⁹. Ἄλλοι ὅμως ὁμολογοῦν ὅτι συμμερίζονταν τὶς ἀντικυβερνητικὲς ἀπόψεις τοῦ Δ. Ὑψηλάντη καὶ τῶν Μαυρομιχαλαίων καὶ ὅτι ἄλλαξε προσανατολισμὸ ἀπὸ τὸ 1830, ἀφότου «γνώρισε καλύτερα τὰ πράγματα»¹⁰. Φαίνεται λοιπὸν

λοπόννησον» πού ἔγραψε τὸ Νοέμβριο τοῦ 1822. Τὰ γεγονότα πού σχολίαζε ἦταν ἡ πρώτη διάλυση τοῦ Βουλευτικοῦ καὶ τοῦ Ἐκτελεστικοῦ σώματος καὶ οἱ πρῶτες ἐνδοκυβερνητικὲς προστριβές, οἱ ὁποῖες ἐκδηλώθηκαν μὲ τὴν ἐπιδρομὴ τοῦ Δράμαλη (Δ. Π ε τ ρ α κ ά ο υ, Κοινοβουλευτικὴ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, τ. 1, Ἀθῆναι 1935, σ. 303 - 304).

8. ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 30, ἔγγρ. 288/11 Μαρτ. 1828.

9. Ἐπιστολὴ τοῦ Κυρίου Α. Θ. Δημητρίου Πρὸς τὸν εἰς Τριέστιον Κύριον *** Ἐκ Πετσῶν 15/27 Ὀκτωβρίου 1831, σ. 1. Στὸ 40σέλιδο τοῦτο φυλλάδιον ὁ καλυπτόμενος ὑπὸ τὴν ἀνωνυμία Φιλήμων ὑπερασπίζεται τὸ ἔργο τοῦ Καποδίστρια καὶ ἀποκαλύπτει τὸν πραγματικὸ χαρακτῆρα τῶν ἀντιπολιτευομένων. Ἰδιαίτερα κατηγορεῖ τοὺς Μανιάτες, Ὑδραῖους, Συριανοὺς, Φαναριώτες καὶ τὸν Ἀδ. Κοραή. Λεπτομέρειες γιὰ τὸ φυλλάδιον αὐτὸ βλ. Ἀ π. Β. Δ α σ κ α λ ά κ η, Κοραῆς καὶ Καποδίστριας. Οἱ κατὰ τοῦ Κυβερνήτου λίβελλοι, Ἀθῆναι 1957, σ. 50 καὶ 103 κ.έ.

10. Ἐφημ. «Αἰών», ἀρ. 205 τῆς 30 Ὀκτ. 1840. Ὁ Φιλήμων ἔκαμε τὴ δήλωση αὐτὴ μετὰ τὴ δημοσίευση στὴν ἐφημερίδα «Ἀθηνᾶ» ἀπὸ τὸν Ἐμμ. Ἀντωνιάδην ἐπιστολῆς του τοῦ 1830. Μὲ τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ πού, ὅπως ἀναφερόταν, βρισκόταν στὰ

ὅτι ὁ Φιλήμων δὲν ἐκδήλωσε τὴ συμπάθειά του στὸ καποδιστριακὸ καθεστῶς κι' ἐξακολουθοῦσε, τουλάχιστον μέχρι τὶς ἀρχὲς τοῦ 1831, νὰ ἔχῃ τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν Μαυρομιχαλαίων. Μάλιστα ὁ Κανέλλος Δεληγιάννης τὸν ἐμφανίζει πρόθυμο νὰ συμπράξῃ μὲ τὸν Πετρόμπεη γιὰ τὴν καλύτερη ὀργάνωση τῆς ἀντιπολιτεύσεως στὴ Μάνη. Ἀναφέρει συγκεκριμένα ὅτι, ὅταν ὁ Πετρόμπεης ἔφευγε γιὰ τὴ Μάνη, ἡ ὁποία βρισκόταν σ' ἐπαναστατικὸ ἀναβρασμό, ἀποφασισμένος (*νὰ συστήσῃ ἐκεῖ μίαν τυπογραφίαν*) γιὰ τὴ διαφώτιση τῆς κοινῆς γνώμης ἀναφορικὰ μὲ τὶς παρανομίες τοῦ Καποδίστρια, *«ἐσυμφώνησε μὲ τὸν Ἰωάννην Φιλήμονα, ἄνθρωπον εὐεργετημένον παρ' αὐτοῦ, πιστὸν καὶ ἐπιστήθιον φίλον του... νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ τότε ἢ κατόπιν, νὰ συντάττῃ ἄρθρα τῆς ἐφημερίδος ὡς πεπαιδευμένος»*¹¹. Καὶ εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁ Πετρόμπεης ἔφυγε (Ἰαν. 1831) ἀπὸ τὸ Ναύπλιο μὲ τὸ πλοῖο τοῦ δυσαρεστημένου μὲ τὸν Καποδίστρια Σκώτου ἱστορικοῦ Th. Gordon καὶ ὅτι συνελήφθη τελικὰ στὴ Γλαρέντζα καὶ ὁδηγήθηκε στὶς φυλακὲς¹². Ὑπεύθυνον γιὰ τὴν σύλληψή του θεώρησαν τότε οἱ φίλοι τῶν Μαυρομιχαλαίων, καὶ ἰδιαίτερα ὁ Κ. Δεληγιάννης, τὸν Φιλήμονα, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε φύγει γιὰ τὴ Μάνη, ὅπως εἶχε συμφωνήσει μὲ τὸν Πετρόμπεη καὶ εἶχε λάβει προκαταβολικά, σὰν ἐπισφράγιση τῆς συμφωνίας τους, ἓνα χρηματικὸ ποσόν, ἀλλὰ *«πῆγε τὴν ἐπιούσαν καὶ ἐπρόδωκε τὸ μυστήριον τῆς ἀναχωρήσεώς του εἰς τὸν Κυβερνήτην...»*¹³

Οἱ πληροφορίες τοῦ Κ. Δεληγιάννη ὅτι ὁ Φιλήμων συμφώνησε μὲ τὸν Πετρόμπεη νὰ τὸν βοηθήσῃ στὴν ἄσκηση ἀντιπολιτεύσεως καὶ ὅτι τελικὰ ὑπαναχώρησε καὶ ἔγινε καταδότης, δὲν φαίνονται βάσιμες. Τὸ ὅτι τοῦ ἔγινε τέτοια πρόταση θεωρεῖται βέβαιο, γιατί ὁ ἴδιος ἔγραφε ὅτι ὁ Πετρόμπεης ἐπιζήτησε (*νὰ δώσῃ ἐμψύχωσιν καὶ μορφήν διὰ τοῦ καλάμου εἰς τὸ κίνημα τοῦ Λιμενίου...*)¹⁴. Ἀπ' ὅσο γνωρίζω, ἡ πληροφορία ὅτι οἱ

χέρια τοῦ Ἀ. Κουμουνδουράκη, ὁ συντάκτης τῆς Φιλήμων ἐμφανιζόταν ὑπέρμαχος τῆς οἰκογένειας τῶν Μαυρομιχαλαίων, ποὺ διώκονταν ὑπὸ *«ἐνὸς ἐνασχολομένου εἰς μόνην τὴν εἰσαγωγὴν καὶ στερέωσιν τοῦ δεσποτισμοῦ»* (ἐφημ. «Ἀθηνᾶ», ἀρ. 752 τῆς 21 Σεπτ. 1840). Ἡ ἴδια ἐπιστολὴ τοῦ Φιλήμονος δημοσιεύθηκε μὲ ἀνάλογα σχόλια καὶ μὲ τὸν τίτλο «Ἐνθύμησις περὶ τοῦ κινήματος τοῦ Γερουσιαστοῦ Π. Μαυρομιχάλου» στὴν ἐφημερίδα «Ὁ Φίλος τοῦ Λαοῦ» (ἀρ. 76 τῆς 26 Σεπτ. 1840).

11. Κ α ν. Δ ε λ η γ ι ά ν ν η, Ἀπομνημονεύματα, στὴ σειρά : Ἀπομνημονεύματα Ἀγωνιστῶν τοῦ 21», ἀρ. 18, Ἀθῆναι 1957, τ. 3, σ. 215.

12. Σχετικὰ μὲ τὸ χαρακτῆρα τῆς διαμάχης τῶν Μαυρομιχαλαίων καὶ τοῦ Καποδίστρια καὶ σχετικὰ μὲ τὰ γεγονότα ποὺ ἀκολούθησαν τὴν ἀνταρσία στὴ Μάνη βλ. C. M. W o o d h o u s e, ἔ. ἀ., σ. 387, 393, 479 - 480.

13. Κ α ν. Δ ε λ η γ ι ά ν ν η, ἔ. ἀ., τ. 3, σ. 215.

14. Ἐπιστολὴ τοῦ Κυρίου Α. Θ. Δημητρίου..., σ. 17. Βέβαια ὁ Φιλήμων ἔκρινε ἐντελῶς περιττὴ τὴ διαφώτιση τῶν κατοίκων τῶν νοτίων ἐπαρχιῶν τῆς Πελοποννήσου μὲ τὸν τύπο, γιατί αὐτοὶ *«ἤξευραν τὰς αἰτίας καὶ τοὺς σκοποὺς αὐτῶν τῶν κινήματων καὶ δὲν εἶχον χρεῖαν τοῦ νὰ ὁδηγηθῶσιν ἀπ' ἄλλους, ἢ καὶ Ἐφημερίδας...»* (ἔ. ἀ., σ. 20).

Μαυρομιχαλαῖοι εἶχαν τὴν πρόθεση νὰ ἐκδόσουν ἐφημερίδα παρέχεται, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Κ. Δεληγιάννη, ἄνθρωπο τοῦ ἄμεσου περιβάλλοντός τους, μόνο ἀπὸ τὸν Φιλήμονα, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐπιλεγῇ συντάκτης της.

Ὑπάρχει ὅμως κι' ἄλλη μαρτυρία, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ σὰν ἐνδειξη ὅτι ἔγιναν προτάσεις στὸν Φιλήμονα ν' ἀναλάβῃ τὴν ἔκδοση ἐφημερίδας τοῦ Πετρόμπεη: Ὁ ἀνώνυμος συντάκτης τῆς «Ἐπιστολῆς... ἐκ Σαλαμίνος...», ἀνασκευάζοντας τὴν «Ἐπιστολὴ τοῦ Κυρίου Α.Θ. Δημητρίου...», ἀνέφερε γιὰ τὸ συγγραφέα της: «...ἀλλὰ ποῦ δὲν καταντᾷ ὅστις ἐνοικίασεν ἀπαξ τὸ κοινὸν τοῦ εἰς τὸν ἄλλον;»¹⁵ Ὁ ὑπαινιγμὸς αὐτὸς εἶναι σαφής, ἀπ' ὅσο μπορῶ νὰ ἐλέγξω, καὶ ἀποκαλυπτικὸς γιὰ τὶς σχέσεις τοῦ Φιλήμονος μὲ τοὺς Μαυρομιχαλαίους. Βασίζεται δὲ σὲ πληροφορία τὴν ὁποία ὁ ἐπιστολογράφος τῆς Σαλαμίνας θὰ εἶχε ἀπὸ πρόσωπα τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Συνάγεται λοιπὸν ὅτι ὁ Πετρόμπεης, ζητώντας ἄνθρωπο μορφωμένο καὶ ἐμπιστο στὸν ὁποῖο θ' ἀνέθετε τὴν ἔκδοση ἐφημερίδας, ἀπευθύνθηκε στὸ Φιλήμονα, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴ διάλυση τοῦ στρατεύματος παρέμενε ἀργὸς στὸ Ναύπλιο¹⁶. Ὡστόσο, φαίνεται ἀπίθανο νὰ δέχθηκε ὁ Φιλήμων τὴν πρότασή του, γιατί, σύμφωνα μὲ τὴν ὁμολογία του, εἶχε πλέον τοποθετηθῇ πολιτικὰ στοὺς κυβερνητικούς. Τοῦτο ἄλλωστε ἀποδεικνύεται ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν προθυμία τὴν ὁποία ἔδειξε μετὰ ἀπὸ λίγο νὰ συμπράξῃ ἐνεργὰ ἐναντίον τῆς ἀντιπολιτεύσεως μὲ τὴν ἔκδοση φιλοκυβερνητικῆς ἐφημερίδας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἐκθεση τὴν ὁποία μετὰ ἀπὸ λίγους μῆνες ὑπέβαλε, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι¹⁷, στὸν Καποδίστρια ἀναφορικὰ μὲ τὴν ἀνώμαλη ἐσωτερικὴ πολιτικὴ κατάστασι καὶ τὸν τρόπο θεραπείας της¹⁸. Στὴν ἐκθεσὴ του αὐτὴ δὲν κατέκρινε βέβαια μὲ τὴν ἴδια αὐστηρότητα, ὅπως ἔκανε ἀργότερα, τοὺς Μαυρομιχαλαίους, γιατί ὑπεύθυνη γιὰ τὶς ταραχὲς στὴ Μάνη

15. Ἐπιστολὴ σταλεῖσα ἐκ Σαλαμίνος ἀπὸ φίλου πρὸς φίλον διατρίβοντα εἰς Παρίσια, 1831 Δεκεμβρίου 8, σ. 52. Τὸ 56σέλιδο φυλλάδιο τοῦτο γράφηκε σ' ἀπάντησι τῆς Ἐπιστολῆς τοῦ Κυρίου Α. Θ. Δημητρίου.... Ὁ ἀνώνυμος συντάκτης της ἀνασκευάζει ὅσα ὁ Φιλήμων ἔγραψε γιὰ τὴν υπεράσπισιν τοῦ Καποδίστρια καὶ κατηγορεῖ μὲ τὴν ἴδια φρασεολογία τοῦ «Ἀπόλλωνος» τὸ καποδιστριακὸ καθεστῶς. Λεπτομέρειες καὶ γιὰ τὸ φυλλάδιο τοῦτο βλ. Ἀ. π. Β. Δ α σ κ α λ ἄ κ η, ἔ. ἀ., σ. 104.

16. Ὁ Φιλήμων ὑπῆρέτισε στὸ ἐπιτελεῖο τοῦ Δ. Ὑψηλάντη ἀπὸ τὸν Μάρτιο 1828 μέχρι τὸ τέλος τῶν ἐπιχειρήσεων στὴν Ἀνατολικὴ Στερεὰ Ἑλλάδα. Εἶναι δὲ γνωστὲς οἱ ὑπηρεσίαι του γιὰ τὴν ὑπογραφή τῆς ἑλληνοτουρκικῆς συνθήκης ἡ ὁποία ἀκολούθησε τῇ μάχῃ τῆς Πέτρας (βλ. Ἀ λ. Δ ε σ π ο τ ο π ο ὕ λ ο υ, ἔ. ἀ., σ. 7 - 10).

17. Ν. Κ α σ ο μ ο ὕ λ η, Ἐνθυμήματα στρατιωτικὰ τῆς Ἐπαναστάσεως τῶν Ἑλλήνων 1821 - 1833, ἔκδ. Γιάννη Βλαχογιάννη, τ. 3, Ἀθῆναι 1942, σ. 421.

18. Τὴν ἐκθεση αὐτὴ ποῦ ἔχει μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς πληροφορίες ποῦ δίνει θὰ δημοσιεύσω μὲ ἄλλη εὐκαιρία.

θεωρούσε κυρίως την άστοχη πολιτική του Προσ. Διοικητή Ίακ. Κορνηλίου¹⁹. Έν τούτοις τὸ γεγονός ὅτι δὲν ἔβρισκε λόγους πὸν νὰ δικαιολογῶν τὰ κινήματα τῆς «Μαυρομιχαλικῆς οἰκογένειας» ἀποτελεῖ ἔνδειξη τῆς διαστάσεώς του μ' αὐτή.

Μποροῦμε λοιπὸν νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι οἱ πολιτικὲς πεποιθήσεις τοῦ Φιλήμονος, οἱ ὁποῖες ἀποσαφηνίζονται τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1831 μὲ τὴν «Ἐπιστολή» του καὶ οἱ ὁποῖες ἀσφαλῶς δὲν διαμορφώθηκαν μετὰ τὴ δολοφονία τοῦ Κυβερνήτη γιὰ νὰ εἶναι ἀποτέλεσμα ἀγανακτήσεως, δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν τὴν προσχώρησή του σ' ἓνα κίνημα, τὸ ὁποῖο θεωροῦσε ὅτι στρεφόταν κατὰ τῆς εὐνομίας, καὶ ἀπέρριψε τὶς προτάσεις τοῦ Πετρόμπεη γιὰ σύμπραξη.

Ἡ πληροφορία τοῦ Κ. Δεληγιάννη ὅτι ὁ Φιλῆμων κατέδωσε τὸν Πετρόμπεη δὲν εἶναι ἀκριβής. Τὸ γεγονός ὅτι χρησιμοποίηθηκε ἀπὸ τὸ διοικητὴ Κορινθίας Ἀναγνώστη Κοντάκη σὰν μεσολαβητής, γιὰ νὰ πείσῃ τὸν Πετρόμπεη νὰ ἐπανέλθῃ στὴ θέση τοῦ γερουσιαστῆ, ἀποκλείει τέτοιο ἐνδεχόμενο²⁰. Ὁ χαρακτηρισμὸς του σὰν καταδότῃ θὰ προήλθε ἀπὸ τοὺς φίλους τῶν Μαυρομιχαλαίων, οἱ ὁποῖοι στὴν ἀναζήτησή τους γιὰ τὸν ὑπεύθυνο τῆς καταγγελίας τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Πετρόμπεη, θὰ νόμισαν ὅτι τὸν βρῆκαν στὸ πρόσωπο τοῦ Φιλῆμονος. Αὐτὸς γνώριζε τὰ σχέδια τοῦ Πετρόμπεη κι' αὐτὸς ἐκδηλώθηκε σὰν φιλοκυβερνητικός. Ἐπειτα ὁ Κ. Δεληγιάννης πιθανῶς νὰ μὴ ἐπαναλάμβανε στ' ἀπομνημονεῦματά του διάδοση ἢ πληροφορία γνωστὴ στὴν ἐποχὴ τῶν ἱστορούμενων γεγονότων, ἀλλὰ νὰ διατύπωνε τὸ 1856 γνώμη του, ἢ ὁποία διαμορφώθηκε μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου,

19. Τὴν ἴδια ἄποψη εἶχε καὶ ὁ Ν. Κασομούλης, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἔγραφε ὅτι οἱ Μαυρομιχαλαῖοι δὲν ἀνέχονταν «νὰ τοὺς <κατὰ>διώκῃ ἓνας <πρώην> ; > ὑπερέτης τῆς οἰκογενείας των, ὁ Κορνήλιος...» (Ν. Κασομούλης, ἔ. ἀ., τ. 3, σ. 347 - 348 καὶ 361). Φυσικὰ εἶναι εὐνόητο ὅτι πέρα ἀπὸ τὶς αἰτιολογίες τὶς ὁποῖες προβάλλουν ὁ συγγραφέας καὶ ὁ ἐκδότης τῶν «Ἐνθυμημάτων» θέλοντας νὰ ἐρμηνεύσουν τὴ διάσταση τῶν Μαυρομιχαλαίων μὲ τὸν Καποδίστρια (ἔ. ἀ., τ. 3, σ. 444 - 447), πρέπει νὰ ζητήσῃ κανένας τὰ βαθύτερα αἷτια. Πιθανὸν ἢ ρῆξη αὐτὴ νὰ εἶναι τὸ τυπικὸ ἐπακόλουθο τῆς ἀπόπειρας καταλύσεως ἐνὸς φεουδαρχικοῦ καθεστώτος μὲ τὴ μορφὴ πὺ εἶχε στὴ Μάνη.

20. Ἀ ν α γ ν. Κ ο ν τ ἄ κ η, Ἀπομνημονεύματα, στὴ σειρά : «Ἀπομνημονεύματα Ἀγωνιστῶν τοῦ 21», ἀρ. 11, Ἀθῆναι 1957, σ. 73. Σύμφωνα μὲ τὴν πληροφορία τοῦ Μακρυγιάννη ἢ συμφιλίωση τοῦ Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη μὲ τὸν Καποδίστρια δὲν πραγματοποιήθηκε ἐξ αἰτίας τῆς παρεμβάσεως τοῦ Θεοδ. Κολοκοτρώνη καὶ ἄλλων φιλοκυβερνητικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐφθασαν στὸ σημεῖο ν' ἀπειλήσουν τὸν Κυβερνήτη (βλ. Ἀρχεῖον τοῦ στρατηγοῦ Ἰωάννου Μακρυγιάννη, ἐκδ. Ἰω. Βλαχογιάννη, τ. 2., Ἀθῆναι 1907, σ. 264). Ἐν τούτοις, οἱ διαφορὲς πὺ τοὺς χώριζαν ἦταν τόσο καταλυτικὲς, ὥστε χωρὶς τὴν ἀπαιτούμενη χρονικὴ προδιεργασία τίποτε δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γεφυρώσῃ ὀριστικὰ τὶς ἀντίστροφες ροπὲς ἢ, καλύτερα, τοὺς δύο κόσμους πὺ ἐκπροσωποῦσαν.

ὅταν ὁ Φιλήμων ἦταν πλέον γνωστὸς γιὰ τὴν πίστη του στὴ μνήμη τοῦ Καποδίστρια καὶ μαχητικὸς ὁπαδὸς τοῦ ρωσικοῦ κόμματος, ὅπου εἶχαν προσχωρήσει οἱ Καποδιστριακοί.

Ἔτσι δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὴ θεωρήσουμε βέβαιη τὴν ὁμολογία τοῦ Φιλήμονος, ὅτι μετὰ τὸ 1830 μεταστράφηκε πολιτικὰ ὑπὲρ τοῦ Κυβερνήτη, μεταστροφή ἡ ὁποία ὑπῆρξε ὀριστική καὶ ἐκδηλώθηκε ἀπὸ τὶς στήλες τοῦ «Χρόνου» ἀρχικὰ καὶ τοῦ «Αἰῶνος» ἀργότερα μὲ τὰ μαχητικὰ ἄρθρα του ὑπὲρ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς μνήμης τοῦ Καποδίστρια²¹. Ἀλλωστε, ἂν παρακολουθήσῃ κανένας τὶς πολιτειολογικὲς του ἀπόψεις, θὰ πεισθῇ ὅτι ὁ Φιλήμων δὲν βρισκόταν σ' ἀντίθεση μὲ τὸ καποδιστριακὸ καθεστῶς.

Οἱ ἀντιπολιτευόμενοι θεωροῦσαν ὅτι ὁ Καποδίστριας παραβίαζε τὰ δικαιώματα τοῦ πολίτη καὶ ἀπαιτοῦσαν τὴν ἄμεση ψήφιση συντάγματος γιὰ νὰ περιορισθῇ ἡ δεσποτική ἐξουσία του. Εἶναι ὅμως γνωστὸ ποιά ἦταν ἡ μορφή τοῦ ταξικοῦ ἀνταγωνισμοῦ στὴν περίοδο αὐτὴ καὶ ποιά ἦταν τὰ πραγματικὰ ἐλατήρια τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἡ ὁποία ἐκπροσωποῦσε τὴν ἀγροτική φεουδαρχία, τὴν ἀναφαινόμενη ἀστική τάξη καὶ ἰδιαίτερα τοὺς κεφαλαιούχους. Ἡ ἀντιπολίτευση ἐπιδίωκε, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, τὴν ἀποκατάσταση τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ καὶ τὴν ἐπανάκτηση τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας διὰ τοῦ ἀντιπροσωπευτικοῦ συστήματος, ἀφοῦ μὲ τὴν κατοχὴ τοῦ πλούτου θὰ ἀσκοῦσε ἐπίδραση στὸν ἐκλογικὸ μηχανισμό καὶ θὰ *«κυβερνοῦσε τὴν Κυβέρνηση»*. Ἐνισχυμένη ἀπὸ τὶς Μεγάλες Δυνάμεις Ἀγγλία καὶ Γαλλία²², βρῆκε ἰδεολογικὸ ὄπλο-στάσιο στὰ φιλελεύθερα κηρύγματα τῆς Ἰουλιανῆς ἀντιμοναρχικῆς ἐπαναστάσεως, τὰ ὁποία ἔφεραν νέοι σπουδασμένοι στὴ Δύση, καὶ *«φεκάνιζε»*

21. Τὸ 1840 μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐκδόσεως τῶν Ἐπιστολῶν τοῦ Καποδίστρια ὁ Φιλήμων ἀφιέρωσε στὴ μνήμη του ἄρθρο μὲ τίτλο «Ὁ Ἰ. Ἀ. Καποδίστριας» (ἐφημ. «Αἰών», ἀρ. 187 τῆς 11 Αὐγ. 1840). Τοῦτο ἔδωσε ἀφορμὴ στὴν ἀναμόχλευση παλιῶν παθῶν. Ὁ Ἐμμ. Ἀντωνιάδης σὲ ἄρθρο του μὲ τίτλο «Ὁ Ἰ. Καποδίστριας» κατέκρινε τὴν πολιτικὴν τοῦ Κυβερνήτη καὶ τὰ λάθη του (ἐφημ. «Ἀθῆνα», ἀρ. 742 τῆς 17 Αὐγ. 1840). Ἀνάλογα σχόλια δημοσιεύθηκαν στὸν «Φίλο τοῦ Λαοῦ» (ἀρ. 63 τῆς 15 Αὐγ. 1840) καὶ στὸν «Ταχυδρόμο» (ἀρ. 37 τῆς 18 Αὐγ. 1840). Μετὰ τὰ δημοσιεύματα αὐτὰ ὁ Φιλήμων σὲ μακροσκελὲς ἄρθρο του μὲ τίτλο «Αἱ περὶ τοῦ Κυβερνήτου συκοφαντίαι», τὸ ὁποῖο κάλυψε ὁλόκληρο σχεδὸν τὸ 4σέλιδο φύλλο τῆς ἐφημερίδας του, ἀνασκεύαζε τὶς κατηγορίες τῶν ἄλλων ἐφημερίδων μὲ ἐπιχειρήματα καὶ ἐξυμνοῦσε τὸ ἔργο τοῦ Καποδίστρια (ἐφημ. «Αἰών», ἀρ. 191 τῆς 25 Αὐγ. 1840).

22. Ἐνδεικτικὴ εἶναι ἡ ἄρνησή τους γιὰ τὴ δανειοδότηση τῆς κυβερνήσεως τοῦ Καποδίστρια, ποὺ σκοπὸ εἶχε τὴν ἀποδυνάμωσή της καὶ τελικὰ τὴν κατάλυσή της (βλ. D. C. Fleming, John Capodistrias and the Conference of London (1828 - 1831), Thessaloniki 1970, σ. 127 κ. ἄλ.—C. M. Woodhouse, ἔ. ἄ., σ. 406 - 408, 445 - 456).

τὸ λαὸ μὲ τὴν ἀπατηλὴ λέξη «*σύνταγμα*»²³. Ἡ διάλυση τοῦ μύθου τοῦ Μεσσιανισμοῦ, ποὺ ἄφησε νὰ φανοῦν οἱ δυσχέρειες τοῦ Καποδίστρια ν' ἀποκαταστήσῃ τὶς ἐξαρθρωμένους ἀπὸ τὸν πόλεμο ἐμπορικὲς καὶ ἀγροτικὲς σχέσεις καὶ ἰδιαίτερα ἡ ἀδυναμία του νὰ ἱκανοποιήσῃ τὶς δίκαιες ἀπαιτήσεις τῶν στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν ἢ τὶς παράλογες τῶν Μαυρομιχαλαίων, διόγκωνε τὴν ἀντίδραση ἐναντίον του. Οἱ ἀντιπολιτευόμενοι κατόρθωσαν νὰ ἐμφανίσουν τὸν κοινοβουλευτισμὸ σὰν μόνη διέξοδο ἀπὸ τὰ δεινὰ καὶ παρέσυραν τὸ λαὸ μὲ τὶς λαοκρατικὲς τοὺς ἐπαγγελίες. Ὁ Καποδίστριας ἀναμφισβήτητα ἀσκούσε δεσποτικὴ πολιτικὴ. Ἐξίσου ἀληθινὸ ὅμως εἶναι ὅτι εἰλικρινὰ πίστευε πὼς αὐτὸ ὑπαγόρευαν τὰ καλῶς ἐννοούμενα συμφέροντα τοῦ νεοσύστατου καὶ ὑπὸ διάπλαση κράτους²⁴. Γνώριζε τὴν καπηλεία τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν ποὺ εἶχε γίνοι στὸ παρελθὸν καὶ σὰν προϋπόθεση τῆς ἀσκήσεως ἀπὸ τὸ λαὸ τοῦ κοινοβουλευτικοῦ του δικαιώματος ἐπιδίωκε τὴν ἀπαλλαγὴν του ἀπὸ τὴν καταδυνάστευση τῶν ἰσχυρῶν καὶ τὴν πνευματικὴν του ἀνάπτυξη²⁵. Τοῦτο θὰ πραγματοποιιόταν ἀπὸ τὴ μιὰ μὲ τὴ διανομὴ τῶν ἐθνικῶν κτημάτων, ἀπὸ τὴν ἄλλη μὲ τὴν ἰδρυση σχολείων. Διαποτισμένος ἀπὸ τὸν οὐμανισμὸ τοῦ Διαφωτισμοῦ θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸ του ὑπεύθυνον γιὰ τὴν εὐημερία τῶν μεσαίων τάξεων καὶ τὴν προστασία τοῦ μέσου πολίτη²⁶. Ἔτσι θεωροῦσε τοὺς πρόκριτους, τοὺς στρατιωτικοὺς ἡγέ-

23. Ἀντ. Πρόκες - Ὁστεν, ἔ.ἀ., τ. 2, σ. 481.

24. Δ. Πετρακάκου, ἔ.ἀ., τ. 1, σ. 408. Μερικοὶ κρίνοντας τὴν πολιτικὴν τοῦ Καποδίστρια ὑποστηρίζουν ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ βασιστῇ σὲ μιὰ τάξη. Σὲ ποιά ὅμως; Στὴν τάξη τῶν γαιοκτημόνων, ποὺ βρίσκονταν σ' ἀντίθεση μὲ τὸ λαὸ, ποὺ ταυτίζονταν στὴ συνείδησή του μὲ τοὺς Τούρκους φοροεισπράκτορες καὶ ποὺ κρατώντας τὴ γῆ ἐκμεταλλεύονταν τὸν ἀπλὸ καλλιεργητὴ; Στὴ μεγαλοαστικὴ, τὴν ὁποία ἐκπροσωποῦσαν οἱ Κουντουριώτες, ποὺ εἶχε τὰ τυπικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κεφαλαιοκρατικοῦ συστήματος, ποὺ, ἂν θυμηθοῦμε τὴ στάση τῆς στῆν ἑναρξῇ τοῦ Ἀγώνα, καθόλου προοδευτικὴ ἦταν καὶ ποὺ εἶχε ἤδη δηλώσει τὴν ὑποτελείαν της στὸν ξένο παράγοντα; (βλ. καὶ J. A. Petropoulos, *Politics and Statecraft in the Kingdom of Greece*, (1833 - 1843), Princeton 1968, σ. 35). Ὁ Καποδίστριας δυσπιστοῦσε, ὅπως δυσπιστοῦσε καὶ στὴν τάξη τῶν στρατιωτικῶν. Ἀφιερώθηκε, ὅπως θὰ γίνῃ λόγος, στὴν ἐξυπηρέτηση τοῦ λαοῦ καὶ βασίσθηκε σ' αὐτόν. Γιὰ νὰ ὑποτάξῃ ὅμως τὶς ἀντίρροπες δυνάμεις, νὰ μὴ παρασυρθῇ σὲ συνεχεῖς κομματικοὺς διαπληκτισμοὺς, ποὺ θὰ ζημίωναν τὸ δημιουργικὸ του ἔργο καὶ θὰ μείωναν τὸ κύρος τοῦ ὀνόματός του, βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ ἐμφανισθῇ σὰν δεσπότης (βλ. Τ. Ν. Πιπινέλη, *Πολιτικὴ ἱστορία τῆς Ἑλλην. Ἐπαναστάσεως*, Παρίσιοι 1927, σ. 199).

25. Ὅπως ὀρθὰ παρατηρεῖ ὁ C. M. Woodhouse (ἔ.ἀ., σ. 508), ἀπὸ τὴ μελέτῃ τῆς ἀλληλογραφίας του δὲν μαρτυρεῖται καμμιά ὑπαναχώρηση ποὺ νὰ προδίδῃ ἀσυνέπεια στὶς συνταγματικὰς του ἀπόψεις, ὅπως τὶς εἶχε διατυπώσει ὑποδεικνύοντας συνταγματικούς θεσμοὺς γιὰ τὴν Ἑλβετία (1813 - 1814) ἢ τὰ Ἑπτάνησα.

26. J. A. Petropoulos, ἔ.ἀ., σ. 108 - 110. Τὸ γεγονός ὅτι ὁ Κα-

τες, τοὺς Φαναριώτες, καταπιεστὲς τοῦ λαοῦ, ὑποκινητὲς τῶν ξένων ἐπεμβάσεων καὶ ἐχθροὺς καθενὸς ποῦ θὰ ἤθελε ν' ἀσκήσῃ ἐθνικὴ καὶ ὄχι κομματικὴ πολιτικὴ. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δὲν θέλησε νὰ τοὺς ἐκχωρήσῃ ἐκτεταμένες πολιτικὲς καὶ διοικητικὲς ἀρμοδιότητες, ἀλλ' ἀντίθετα ἐπιδίωξε νὰ τοὺς ἀποδυναμώσῃ. Μὲ τὴν ἀναστολὴ τῆς λειτουργίας τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ στὴ χώρα, ποῦ εἰλικρινὰ θεωροῦσε σὰν ἑκτακτὴ καὶ παροδικὴ κατάσταση, εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ δινόταν ὁ χρόνος καὶ ἡ εὐκαιρία γιὰ νὰ ρυθμισθῇ ἡ διπλωματικὴ θέσις καὶ ἡ ὁροθεσία τοῦ νέου κράτους, ὅποτε θὰ μπορούσε νὰ διανείμῃ τὰ ἐθνικὰ κτήματα καὶ νὰ διαμορφώσῃ ἀπὸ τὴν τάξῃ τῶν μικρο-ἰδιοκτητῶν ἀνεξάρτητες πολιτικὲς δυνάμεις ²⁷.

Ὁ Φιλήμων ἔχοντας τὶς ἴδιες ἀπόψεις, οἱ ὁποῖες βασιζόνταν στὴν ὀρθὴ ἐκτίμησις τῶν ἐλληνικῶν πραγμάτων, παραδεχόταν ὅτι *«ἡ πολιτικὴ μεταβολὴ προσγίνεται εἰς τὰ ἔθνη ἀπὸ τὴν ἡθικὴν μεταβολήν...»*²⁸. Δικαιολογώντας τὸ καποδιστριακὸ κυβερνητικὸ σύστημα, τὸ ὁποῖο θεωροῦσαν οἱ ἀντιπολιτευόμενοι ἀπαράδεκτο, ἔγραφε : *«Ἀγαπῶ, ἴσως μὲ παρατηρήσεις, τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν εἰς ἓν μόνον πρόσωπον. Δὲν σὲ ἀρνοῦμαι τοῦτο, ὅταν τὸ θεωρῶ οἰκεῖον καὶ ἀναγκαῖον. Κίνδυνος δὲν εἶναι ὅταν ἐναποτίθεται τοιαύτη δύναμις εἰς πρόσωπον, δεικνύον ὁμολογουμένως μέγαν νοῦν, χαρακτηριζόμενον μὲ ἀξιότητα καὶ ἀρετήν... μὴ ἔχον σκοπὸν τυραννίας καὶ διαδοχὴν γόρων... ἐγγυούμενον τὴν εὐδαιμονίαν καὶ ἀθανασίαν τῆς πατρίδος διὰ τὰ φῶτα καὶ τὰ ἔξοχα πλεονεκτήματα τῆς φύσεως καὶ τῆς ἡθικῆς του. Τοιοῦτος ἐγνώσθη καὶ διωμολογεῖτο ὁ Κυβερνήτης...»*²⁹.

Ὁ Φιλήμων δὲν ἐμφανίζοταν ἐχθρὸς τῶν συνταγματικῶν θεσμῶν, ὅπως ἄλλωστε μαρτυρεῖ καὶ ἡ κατοπινὴ θέσις τὴν ὁποία ἔλαβε ἀπέναντι στὰ πολιτικὰ προβλήματα τῆς χώρας. Καὶ τοῦτο σ' ἀντίθεση μὲ τὶς διακυμάνσεις ποῦ εἶχαν οἱ ἀντιπολιτευόμενοι ἀναφορικὰ μὲ τὶς πολιτικὲς τους ἀπό-

ποδίστριας ἀφιερῶθηκε στὴν προστασία *«τῆς τάξεως καὶ τῆς πλέον ἡσύχου τοῦ λαοῦ»*, μὲ θετικὰ ἀποτελέσματα, παραδέχεται καὶ ὁ Βαυαρὸς ἱστορικὸς Φρ. Τίρς, ἀπὸ τοὺς σοβαρότερους ἐπικριτὲς τοῦ Κυβερνήτη (Φρ. Τίρς, *Ἡ Ἑλλάδα τοῦ Καποδίστρια*. Ἡ παρούσα κατάσταση τῆς Ἑλλάδος (1828 - 1833) καὶ τὰ μέσα γιὰ νὰ ἐπιτευχθεῖ ἡ ἀνοικοδόμησὴ τῆς, μετάφρ. Ἀ. Σπήλιου, ἔκδ. Τολίδη, τ. 1, Ἀθήνα [1972], σ. 99.). Τὸ ὅτι ἡ ἀγροτικὴ τάξις, ἀντίστροφα, κουρασμένη ἀπὸ τὶς αὐθαιρεσίες τῶν ἰσχυρῶν, στήριζε τὶς ἐλπίδες τῆς στὸν Καποδίστρια τὸ ὁμολογεῖ ἄλλος ἐπικριτὴς του, ὁ Γερμανὸς ἱστορικὸς Κ. Μέντελσον - Μπαρτόλντη (Κ. Μέντελσον - Βαρθόλδου, *Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῆς ἐν ἔτει 1453 ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων*, μετάφρ. Ἀγγ. Βλάχου, τ. 2, Ἀθήνα 1873, σ. 18). Βλ. σχετικὰ καὶ C. M. Woodhouse, ἔ.ἀ. σ. 372, 393.

27. Τ. Ν. Πιπινέλη, ἔ.ἀ., σ. 208.

28. Ἐπιστολὴ τοῦ Κυρίου Α. Θ. Δημητρίου... σ. 4.

29. Ἐπιστολὴ τοῦ Κυρίου Α. Θ. Δημητρίου... σ. 7.

ψεις και την αξιολόγηση των συνταγματικών ελευθεριών. Συγκεκριμένα οι κοπτόμενοι το 1831 για την ελευθερία του τύπου δεν είχαν δείξει στο παρελθόν ανάλογο σεβασμό. Ο ήγέτης της αντιπολιτευσεως Άλέξ. Μαυροκορδάτος, κύριος φορέας της αρχής στη Δυτική Στερεά Ελλάδα το 1824, δυσανεσθημένος από την αρθρογραφία του εκδότη των «Έλληνικών Χρονικών» Ίω. -Ίακ. Μάγερ, ή όποία στρεφόταν έναντιόν του, εκμυστηρευόταν (28 Άπρ. 1824) στο Γεώργ. Κουντουριώτη πώς ενεργούσε για *(να πέση ή εφημερίδα του και να αναστηθή άλλη...)*³⁰. Τελικά για ν' απαλλαγή από τον ένοχλητικό εφημεριδογράφο, ό όποιος κατοχυρωμένος από τις διατάξεις των Συνταγμάτων της Έπιδάυρου και του Άστρους επέμενε στην άσκηση κριτικής, αποφάσισε να τον άναμείξη στην τοπική διοίκηση. Και είναι γνωστό ότι, όταν αναγκάσθηκε ό Μαυροκορδάτος να εγκαταλείψη το Μεσολόγγι, τον διόρισε (3 Αύγ. 1824) μέλος της διοικητικής επιτροπής, ή όποία τον εκπροσωπούσε³¹. Έτσι ό Μάγερ δεν θα μπορούσε να επηρεάσει το λαό έναντιόν της τοπικής αρχής, της όποιας και ό ίδιος ήταν φορέας. Σύμφωνα με πληροφορία του Κ. Μηνωίδη Μηνά ό ίδιος ό Μαυροκορδάτος είχε άπαγορεύσει το 1824 την έκδοση εφημερίδας στο Μεσολόγγι από το μαθητή του Άδαμ. Κοραή και λόγιο με φιλελεύθερες ιδέες Δημ. Παυλίδη ή Παύλου, τον όποιον μόνον ή προστασία του όπλαρχηγού Νότη Μπότσαρη είχε διαφυλάξει τελικά από το μίσος του Γενικού Διευθυντή της Δυτ. Στερεάς³².

Άργότερα διώχθηκε από την κυβέρνηση Γεωργ. Κουντουριώτη ή «Έφημερίς των Άθηνών» για την αρθρογραφία της και κλήθηκε σέ άπολογία ό εκδότης Γεώργ. Ψύλλας³³. Η Άντικυβερνητική Έπιτροπή τέλος, της όποιας μέλος ήταν, όπως είναι γνωστό, ό Γεώργ. Μαυρομιχάλης, εισηγήθηκε σέ μυστική συνεδρίαση της Βουλής την παύση της «Άνεξαρ-

30. Άρχεΐα Λαζάρου και Γεωργίου Κουντουριώτου 1821 - 1832, τ. 2, Άθήναι 1921, σ. 251. Πρέπει να σημειωθεί ότι ό Μαυροκορδάτος στη Β' Έθνοσυνέλευση του Άστρους (1823) υπέδειξε τους περιορισμούς στην ελευθεροτυπία και συνέχισε ν' άσκη άυστηρό έλεγχο στα «Έλληνικά Χρονικά». Λεπτομέρειες βλ. εις Αϊκ. Κουμαριανού, 'Ο τύπος στον Άγώνα, έκδ. Έρμής, τ. 1, Άθήνα 1971, σ. λστ', μζ' - μη'.

31. Δ. Πετρακάκου, έ.ά., τ. 1, σ. 368. — Αϊκ. Κουμαριανού, έ.ά., τ. 1, σ. μη'.

32. Α. Παπαδόπουλος-Ψρέτος, έ.ά., τ. 2, σ. 175.—'Ο Ζαγοριανός αυτός δάσκαλος για να έκδικηθή τον Μαυροκορδάτο, ό όποιος διέταξε την κατάσχεση φύλλου των «Έλληνικών Χρονικών» όπου δημοσιευόταν έπιστολή του (άρ. 85 της 18 'Οκτ. 1824) με την όποία στηλίτευε τις άθαιρεσίες του, έγραψε σχετική σάτιρα (Αϊ. Soutzo, Histoire de la Révolution Grecque, Paris 1829, σ. 436, σημ. 1).

33. Αϊκ. Κουμαριανού, έ.ά., τ. 1, σ. νη'.

τῆτου Ἐφημερίδος τῆς Ἑλλάδος», γιατί δημοσίευσε σχόλια τὰ ὁποῖα ἔθιγαν τὸ κύρος τῆς κυβερνήσεως³⁴.

Ἀλλὰ καὶ ἡ μετέπειτα πολιτικὴ μερικῶν ἀπ' αὐτοὺς δὲν ὑπῆρξε συνεπὴς μὲ τις ἀρχὲς τῆς ὁποῖας ὑποστήριζαν τὸ 1831. Ἄς σημειωθῇ μόνον χαρακτηριστικὰ ἡ δίωξη τοῦ τύπου, τὴν ὁποία ἀνέλαβε τοὺς τελευταίους μῆνες τοῦ 1837 ὁ τότε Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν Ἀναστ. Πολυζωίδης³⁵.

Ἐξίσου ἀντιφατικὴ ἦταν ἡ θέση τῶν ἀντιπολιτευομένων σχετικὰ μὲ τὸ πολιτικὸν θέμα. Θὰ περιορισθοῦμε νὰ σημειώσουμε τὰ ἑξῆς : Ὁ κατ' ἐξοχὴν ἡγέτης τῆς ἀντιπολιτεύσεως Μαυροκορδάτος, πεπειραμένος πλέον πολιτικὸς τὸ 1837, σ' ἐπιστολὴ πρὸς φίλους του, οἱ ὁποῖοι ἀπαιτοῦσαν κοινοβουλευτικὸ πολίτευμα, ἀπαντοῦσε ὅτι ἡ κατάστασις τῆς χώρας καὶ ἡ πολιτικὴ ἀνωριμότητα τῶν ἐκλογέων δὲν συνηγοροῦσαν γιὰ τὴν ἐγκαθίδρυση τέτοιου πολιτεύματος. Σχετικὰ μὲ τῆς πολιτικῆς διαμάχης πού ἀκολούθησαν τῇ δολοφονίᾳ τοῦ Καποδίστρια ἔγραφε : «... Οἱ συνταγματικοὶ ἐτυφλῶντο ἀπὸ θεωρίας καὶ δὲν ἐγνώριζον οὔτε προσπαθοῦσαν νὰ μελετήσουν τὸν τόπον, τὰς ἀνάγκας του, τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὴν ἀνάπτυξίν τους...»³⁶. Σ' ἐκείνους πού ἐπίμονα ἀπαιτοῦσαν τὴν ἄμεση ἐγκαθίδρυση κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος ἀντέτεινε : «... Ὁμιλεῖτε ἐκ τρίποδος περὶ τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ τόπου...», ὁ ὁποῖος, σύμφωνα μὲ τὴν ἀποψὴ του, δὲν ἦταν ὥριμος γιὰ

34. Ἡ Βουλὴ ὅμως, ἡ ὁποία ἀντιπολιτευόταν τὴν Ἀντικυβ. Ἐπιτροπὴ, δηλ. τὴν τριμελῆ ἐπιτροπὴ ἡ ὁποία ἀσκοῦσε τὴν ἐξουσία μέχρι νὰ ἔλθῃ ὁ Κυβερνήτης, «δὲν ἔδωκεν ἀκρόασιν, τὴν ἐνουθέτησε νὰ σωφρονῇ διὰ νὰ μὴ φοβῆται τὸν τύπον». Στὸ μεταξὺ ἔσπευσε ὁ Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν καὶ Ἀστυνομίας Ἀναστ. Λόντος νὰ διατάξῃ τῆς ἀρχῆς τῆς Ὑδρας, ὅπου ἐκδιδόταν ἡ ἐφημερίδα, νὰ ἀπαγορεύσουν τὴν ἐκδόσιν τῆς. Τελικὰ ἡ ἐφημερίδα δὲν σταμάτησε χάρις στίς διαμαρτυρίες τοῦ ἐκδότη τῆς Παντ. Ν. Παντελῆ (Ν. Σ π η λ ι ἄ δ ο υ, Ἀπομνημονεύματα, τ. 3, Ἀθήναι 1857, σ. 473),

35. Ὁ ἐκδότης τῆς ἐφημερίδας «Ἐλπίς» Κων. Λεβίδης διώχθηκε γιὰ τὴν ἀντιοθωνικὴ ἀρθρογραφία του καὶ συγκεκριμένα γιατί ἐκφράζοντας τὴ λαϊκὴ θέληση εἶχε ταχθῇ ὑπὲρ τῆς χορηγήσεως συντάγματος (Δ. Π ε τ ρ α κ ἄ κ ο υ, ἔ.ἀ., τ. 1, σ. 475-478.— Ἀ. Σ. Σ κ α ν δ ἄ μ η, Ὁ ἐλληνικὸς τύπος κατὰ τὴν περίοδον τῆς βασιλείας τοῦ Ὁθωνος, «Δελτίον Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας», τ. 19 (1967-1970), Ἀθήναι 1971, σ. 261, 266). Τὴν ἀσυνέπεια τῶν «συνταγματικῶν» στὸ ζήτημα τῆς ἐλευθεροτυπίας κατάγγειλε ἀργότερα ὁ Φιλῆμων στὸ ἄρθρο του «Αἱ περὶ Κυβερνήτου συκοφαντίαι» (ἐφημ. «Αἰών», ἀρ. 191 τῆς 25 Αὐγ. 1840). Ἐγραφε συγκεκριμένα ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθ. 2085 τῆς 26 Ἀπρ. 1831 ψήφισμα τῆς Γερουσίας (βλ. Χ ρ. Κ. Λ ο ὕ κ ο υ, ἔ.ἀ., σ. 216), ἦταν περισσότερο «φιλελεύθερον» ἀπὸ τὸν «Περὶ Ἀστυνομίας Τύπου Νόμον» τῆς 11/23 Σεπτ. 1833 καὶ τὸ νόμον περὶ τοῦ τὸν ὁποῖον ὑπέγραψε στίς 23 Νοεμ. 1837 ὁ Ἀν. Πολυζωίδης σὰν Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν (βλ. Ἀ. Σ. Σ κ α ν δ ἄ μ η, ἔ.ἀ., σ. 283, 295).

36. Π. Ἀ. Ἀ ρ γ υ ρ ο π ο ὕ λ ο υ, Ὁ Ἀλ. Μαυροκορδάτος καὶ ἡ συνταγματικὴ προσπάθεια τοῦ 1841, «Ἑλληνικά», τ. 8 (1935), σ. 258-259.

βουλευτικές εκλογές. Θεωρούσε προϋπόθεση τη σταδιακή και εκ των κάτω πολιτειακή ώριμανση του λαού, άποψη την οποία είχε συλλάβει και διακηρύξει ο Καποδίστριας πριν από δέκα περίπου χρόνια και διατηρούσε ο Μαυροκορδάτος μέχρι το 1841³⁷.

Ή ανάλογες υπήρξαν τότε οι απόψεις και των Άνδρ. Ζαΐμη, Ίω. Κωλέττη και Θεοδ. Κολοκοτρώνη, πολιτικών δηλαδή και στρατιωτικών που έζησαν από κοντά τους άγωνες για την πολιτική οργάνωση του κράτους. Ή Κωλέττης ανέφερε στις 27 Ίουλ. 1845 στη Γερουσία : « ...Ή οργανισμός των έθνων πρέπει να είναι ανάλογος προς την ήθικην κατάστασίν των... τα παραδείγματα δεν πρέπει να τα πάρη κανείς από τους ξένους... έζημιώσαμε την Πατρίδα νομοθετήσαντες τα άναρμοστα προς τα ήθη, τα έθιμα και την λοιπήν κατάστασίν της... »³⁸.

Με τα παραδείγματα αυτά αποδεικνύεται, νομίζω, ότι ή πολιτική ώριμότητα την οποίαν απέκτησαν οι έχθροι του καποδιστριακού καθεστώτος, ιδιαίτερα ο Μαυροκορδάτος, τους οδήγησε μελλοντικά, όταν ήταν σε θέση να εκτιμήσουν πιό ορθά τα προβλήματα του τόπου και όταν κλήθηκαν ν' αναλάβουν τις ευθύνες ήγέτη, σε σκέψεις και ενέργειες ανάλογες προς τις καποδιστριακές.

Άντίθετα ο Φιλήμων από το 1831 είχε αντιληφθή τα πραγματικά αιτήματα της ελληνικής κοινωνίας. Γνώριζε ότι χρειάζονταν ώρισμένες προϋποθέσεις για να γίνη ο λαός θεματοφύλακας των συνταγματικών θεσμών και να μὴν εξαπατηθή από τους καλυπτόμενους υπό τὸν συνταγματικό μανδύα. Έτσι έγραφε : « ... Πολιτεία Συνταγματική δεν είναι τοῦλάχιστον τόσον χρήσιμος εις έθνος νηπιάζον εις την πολιτικήν του ὑπαρξιν, μὴ έχον ικανά φῶτα, και στερούμενον τὰς ἀρετάς, ὁποῖαι ἀρμόζουν ὡς προς την πρωτίστην βάσιν της, ἥ τὸ δίκαιον τῆς ἐλευθέρως ψήφου... » Άν δεν κατασταθῶσι κτηματῖαι ὅλοι οἱ πολῖται, ὥστε να πορίζονται τὰ ἀναγκαῖα τοῦ βίου, χωρὶς να βιάζονται διὰ την πενίαν κολακεύοντες, ταπεινώνοντες τὸ φρόνημά των, και ἐξανδραποδιζόμενοι διὰ μικρὰς ὠφελείας· ἂν δεν ἔλθωσιν οὗτοι, ἥ πλησιάσωσι καὶ, εις την ήθικην και πολιτικήν στάσιν τοῦ να γνωρίζωσιν ἑαυτοὺς ἀνεξαρτήτους σταθερῶς ἀπὸ τὰς θελήσεις των ἰσχυρῶν και ἐνκαταστάτων ἥ ψήφος

37. Ή Σπ. Τρικούπης, ο οποίος είχε δείξει κάποια μετριοπάθεια στη διάρκεια της αντικαποδιστριακής διαμάχης, κατηγόρησε τὸν Άλ. Μαυροκορδάτο σὰν ἀνακόλουθο. Σε ἐπιστολή που τοῦ ἔστειλε τὸ 1837 παρατηροῦσε ότι ήταν ἀσυνεπὴς με ὅσα ὑπεστήριζε όταν ὁ Καποδίστριας ἀνέβαλλε τὴν ψήφιση συντάγματος και όταν, μετὰ τὸν Σεπτέμβρη τοῦ 1831, ζητοῦσε « ἄμεσον ἐνέργειαν τοῦ Συντάγματος ». Παρατηροῦσε ότι ἡ ὑπαναχώρησή του δεν μπορούσε να δικαιολογηθῇ, γιατί οἱ Έλληνες δεν φαίνεται να « ὠπισθοδρομήσαν » μετὰ ἀπὸ ἑξ χρόνια. Ή Μαυροκορδάτος τότε ἀναγκάστηκε να παραδεχθῇ ότι πραγματικά οἱ ἀπόψεις του δεν ήταν οἱ ίδιες, ὅπως τὸ 1831 (Π. Ά. Ά ρ γ υ ρ ο π ο ὕ λ ο υ, ἔ. ἀ., σ. 265).

38. Π. Ά. Ά ρ γ υ ρ ο π ο ὕ λ ο υ, ἔ. ἀ., σ. 261.

των θέλει εἶναι πάντοτε πῆφος ὀλίγων... καὶ τὸ ἀναφαίρετον πολιτικὸν δίκαιόν των ὑπηρετῆς ποταπὸς τῆς κακοβουλίας...»³⁹.

Συμφωνοῦσε λοιπὸν ὁ Φιλήμων μὲ τὴν ἄποψη τοῦ Καποδίστρια ὅτι προϋπόθεση γιὰ τὴν ὁμαλὴ λειτουργία κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος ἦταν ἡ διανομὴ ἐθνικῶν κτημάτων στοὺς ἀκτήμονες, ὁπότε *«γενικίζεται τότε ἡ Γεωργία, μήτηρ τῆς Πολιτείας, τοῦ ἐμπορίου, τῆς βιομηχανίας... προοδεύουν τὰ φῶτα...»*⁴⁰. Τὸ ζήτημα ὅμως αὐτό, τὸ ὁποῖο ἐπείγεται, ὅπως εἶναι γνωστό, νὰ ρυθμισθῇ ὁ Καποδίστριας καὶ ἀνέβαλλαν οἱ ἀρμόδιες ἐπιτροπὲς τὴ μελέτη του, δὲν προχωροῦσε⁴¹. Τοῦτο ὀφειλόταν καὶ στὸ γεγονός ὅτι ἔπρεπε νὰ προηγηθῇ ἡ ὁροθεσία τοῦ κράτους καὶ ἡ σύναψη ἐλληνοτουρκικῆς συμφωνίας γιὰ τὴν ἐξακρίβωση τῆς δημογραφικῆς καταστάσεως καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κτημάτων, τὰ ὁποῖα ἦταν γιὰ διανομὴ.

Ὁ Φιλήμων γνώριζε ὅτι ἔπρεπε νὰ δοθῇ χρόνος στὸν Καποδίστρια γιὰ νὰ ὀλοκληρώσῃ τὸ ἔργο του καὶ προσφέρθηκε νὰ τὸν βοηθήσῃ στὸ μέτρο τῶν ἱκανοτήτων καὶ δυνατοτήτων του. Διέθετε ἀρκετὴ παιδεία, πολιτικὴ πείρα ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία του στὴ διάρκεια τοῦ Ἀγώνα καὶ γνώσεις τῆς τυπογραφικῆς τέχνης⁴². Θεώρησε λοιπὸν ὅτι μὲ τὴν ἔκδοση ἐφημερίδας θὰ ἀνασκεύαζε τὶς ἀνακρίβειες καὶ τὶς κατηγορίες, τὶς ὁποῖες ὁ «Ἀπόλλων» διέδιδε σὲ βάρος τῆς κυβερνήσεως τόσο στὸ ἐσωτερικόν, ὅσο καὶ στὸ ἐξωτερικόν⁴³. Ἔτσι τὶς τελευταῖες μέρες τοῦ Μαρτίου 1831 ἢ τὶς πρῶτες τοῦ Ἀπριλίου ζήτησε ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ τοῦ Κυβερνήτη Αὐγουστίνο, μὲ τὸν ὁποῖο θὰ συνδεόταν προφανῶς, τὴ μεσολάβησή του γιὰ νὰ τοῦ δοθῇ ἡ ἄδεια ἐκδόσεως ἐφημερίδας. Ὁ Αὐγουστίνος τοῦ συνέστησε ν' ἀπευθυνθῇ στὸν ἀρμόδιο

39. Ἐπιστολὴ τοῦ Κυρίου Α. Θ. Δημητρίου..., σ. 25.

40. Ἐπιστολὴ τοῦ Κυρίου Α. Θ. Δημητρίου..., σ. 26.

41. Ἀντ. Πρόκες - Ὅστεν, ἔ.ἀ., τ. 2, σ. 469, 478. Λεπτομέρειες στὸ ζήτημα τῶν «γαίων» εἰς Γ. Π. Νάκου, Αἱ «Μεγάλαι Δυνάμεις» καὶ τὰ ἐθνικὰ κτήματα τῆς Ἑλλάδος (1821 - 1832), «Ἐπιστημονικὴ Ἑπετηρὶς τῆς Σχολῆς Νομικῶν καὶ Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης», τ. 9 (1970).

42. Ὁ Φιλήμων γνώριζε τὴν τέχνη τῆς τυπογραφίας ἀπὸ τότε ποὺ ἐργαζόταν στὸ τυπογραφεῖο τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως σάν βοηθὸς τοῦ Νικ. Λογάδο, ὁ ὁποῖος ἐξέδιδε τὴν «Κιβωτὸν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης» (Ἀλ. Δεσποτόπουλο, ἔ.ἀ., σ. 3).

43. Οἱ ἀντιπολιτευόμενοι, γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν καλύτερη διαφώτιση τῆς εὐρωπαϊκῆς κοινῆς γνώμης, ἐπιδίωξαν τὴν ἔκδοση καὶ γαλλόφωνης ἐφημερίδας. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ὁ Στ. (:) Ζυγομαλᾶς πρὶν φύγῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι ζήτησε ἀπὸ τὸν Κοραὴ γαλλικὸ τυπογραφικὸ μηχανήμα. Τὸ αἶτημα τοῦτο ὑπενόησε ἀργότερα στὸ Χιῶτη σοφὸ καὶ ὁ Ὑδραῖος Νικ. Μπουντούρης μὲ γράμματά του τῆς 4ης καὶ 18ης Μαΐου 1831. Ὁ Κοραὴς ὅμως ἦταν τῆς γνώμης ὅτι προεῖχε ἡ ἀντικατάσταση τοῦ μηχανήματος, τὸ ὁποῖο χρησιμοποιοῦσε στὴν Ὑδρᾷ ὁ Πολυζωίδης «ἐπειδὴ ἡ τύπωσις τοῦ Ἀπόλλωνος εἶναι ἀθλιωτάτη. . .» (Κοραῆς, Ἀπαντα τὰ πρωτότυπα ἔργα, ἐκδ. Γ. Βαλέτα, τ. 2β, Ἀθήναι 1965, σ. 624.

Υπουργό Παιδείας υποβάλλοντας και σχετικό σημείωμα. Ο Φιλήμων όμως, μη έχοντας έμπιστοσύνη στην έχεμύθεια του Υπουργού Νικ.Χρυσόγελου, με τον όποιον άλλωστε δεν σχετιζόταν, όπως ισχυριζόταν, προτίμησε να υποβάλει (7 Ἀπρ. 1831) το σημείωμά του στον Αύγουστινο⁴⁴. Σ' αυτό ανέπτυσε τους λόγους οι οποίοι επέβαλλαν την έκδοση έφημερίδας, με τον τίτλο «Ο Ειρηνικός», και ανέλυε το περιεχόμενο της Προκηρύξεως, ή όποια θ' άπευθυνόταν στο κοινό.

Στην Προκήρυξή του⁴⁵ ο έπίδοξος εκδότης εμφάνιζε την έφημερίδα του σαν ειρηνοποιό διαφωτιστικό όργανο, το όποιο θα διασάλπιζε τη σταθερή αγάπη που πρέπει να συνέχει Ἀρχοντα και Ἀρχόμενους και θα έπισήμαινε τὰ αγαθὰ που προκύπτουν από την άρμονική συνεργασία κυβερνήσεως και λαού και από την όμόνοια. Ἀλλωστε και ο τίτλος τής έφημερίδας, έπιλεγμένος με μεγάλη προσοχή, αποκάλυπτε τον άνασταλτικό κατά τής διχόνοιας χαρακτήρα της. Από τη φύση του περιεχομένου του ο «Ειρηνικός» θα ήταν έφημερίδα («Ιστορική» και «Πολιτική»). Δηλαδή «διὰ τοῦ Ἱστορικοῦ Μέρους θέλει διαγράφει συνοπτικά τὰ αἷτια, ὅσα ἐγέννησαν τὴν παραλυσίαν καὶ πτώσιν τῶν πλεόν ἰσχυρῶν Ἑθνῶν ἢ ἀνεβίβασαν εἰς τὸν ὑψηλότερον βαθμὸν τῆς σταθερᾶς δόξης τὰς ἄλλως φαινόμενας ὀλιγαρχίθιμους καὶ ἀδυνάτους Κοινωνίας...» Μ' άλλα λόγια, με την άναφορά σέ ιστορικά γεγονότα και ιδιαίτερα τής τελευταίας δεκαετίας, θα έδινε την ευχέρεια στο άναγνωστικό κοινό να ένημερωθῇ και να κατανοήση τὰ προβλήματα του παρόντος, αλλά και να προβλέψη τις μελλοντικές ιστορικές εξελίξεις του τόπου του. Θα υποδείκνυε λοιπόν ο «Ειρηνικός» με την πολιτική του άρθρογραφία «Τί συμφέρει εἰς τὴν ἀναγεννημένην Ἑλλάδα, διὰ νὰ μὴν ὑποπέσῃ εἰς τὴν ἀναρχίαν, τὴν ὁποίαν ὑπέφερε λυπηρῶς εἰς τόσους χρόνους...»⁴⁶.

Τὸ «Πολιτικό» μέρος θα περιλάμβανε έξωτερική και έσωτερική είδησεογραφία. Οί έσωτερικές είδήσεις θ' άναφέρονταν ιδιαίτερα σέ ζητήματα διοικητικής και δικαστικής φύσεως, δηλαδή «τὰς ἐνδεχομένας παραδρομὰς τῶν ἐπιφορτισμένων δημόσια χρέη καὶ τοῦ Δικαστικοῦ κλάδου». Δέν απέκλειε όμως ο έφημεριδογράφος τὸ ἐνδεχόμενο νὰ περιλαμβάνη και είδήσεις φιλολογικές, γεωπονικές κ.ά. Τελικά ὑποσχόταν στο κοινό ότι ή έφημερίδα του με την άμερόληπτη και άκομμάτιστη άρθρογραφία της κύριο στόχο θα εἶχε «τὴν συντήρησιν τῆς ἐννόμου κοινῆς ἡσυχίας» και ότι «μῆτε τὸν Πανηγυριστὴν κανχᾶται, μῆτε τὸν Σάτιρον ἐπαγγέλλεται».

44. Ἀ ρ χ. Κ α π., φ. 386, Ἰω. Φιλήμων / Αὐγ. Καποδίστριαν, έγγρ. τῆς 7 Ἀπρ. 1831.

45. Βλ. εἰς Παράρτημα έγγρ. 1.

46. Με τη φράση αὐτή ο Φιλήμων κάνει ὑπαινιγμό γιὰ τὸ φυλλάδιο ὑπὸ τύπο διαλόγου, τὸ ὁποῖον εξέδωσε ο Κοραῆς τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1830 καὶ ἀσκούσε αὐστηρὴ κριτικὴ στο ἔργο και τὴν πολιτεία τοῦ Καποδίστρια. Τὸ φυλλάδιο' αὐτὸ

Αὐτὲς ἦταν συνοπτικὰ οἱ ἐξαγγελίες τοῦ Φιλήμονος πρὸς τὸ κοινὸ ἀναφορικὰ μὲ τὸ χαρακτῆρα τῆς φιλειρηνικῆς ἐφημερίδας του καὶ μὲ τὶς ἐπιδιώξεις της. Στὸ ὑπόμνημα ὅμως τὸ ὁποῖο ὑπέβαλε στὸν Αὐγουστῖνο ἀνέλυε μὲ τρόπο ἀπροκάλυπτο τὴν πολιτικὴ σκοπιμότητα, τὴν ὁποία θὰ ἐξυπηρετοῦσε ὁ «Εἰρηνικός», τὸ μηχανισμό προσελκύσεως τῆς κοινῆς γνώμης καὶ τὶς μεθόδους συγκαλύψεως τῆς οὐσιαστικῆς φιλοκυβερνητικῆς τοποθετήσεώς της⁴⁷. Ἔτσι, ὁ «Εἰρηνικός» θ' ἀνελάμβανε τὴν ἀντεπίθεση κατὰ τῆς ἐφημερίδας τῆς Ὑδρας, πράγμα ποὺ δὲν μπορούσε ν' ἀναλάβῃ ἡ «Γενικὴ Ἐφημερὶς τῆς Ἑλλάδος», τὸ ἐπίσημο δηλαδὴ δημοσιογραφικὸ ὄργανο τῆς κυβερνήσεως. Θὰ ἐνημέρωνε «τὸν ἔξω κόσμον ἀπὸ τὸν ὁποῖον κρέμαται κατὰ μέγα μέρος ἡ συντήρησις τῆς Σ. Κυβερνήσεως» ἀναφορικὰ μὲ τὶς ἀληθινὲς στασιαστικὲς προθέσεις τοῦ «Ἀπόλωνος», θ' ἀποκάλυπτε τὶς ψευδολογίες καὶ τὶς ραδιουργίες τῶν ἀντιπολιτευομένων στὶς ἐπαρχίες καὶ μὲ τὴν ἐπισήμανση τῶν διαφορῶν μεταξὺ τῆς παρούσας καὶ τῆς πρὶν ἀπὸ τὸ 1828 πολιτικῆς καταστάσεως θὰ ὑποδείκνυε στὸ λαὸ εὐπειθεία πρὸς τὴν κυβέρνηση. Ὁ Φιλήμων ἦταν τῆς γνώμης ὅτι δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ θεωρηθῇ ἡ ἐφημερίδα του φιλοκυβερνητικὴ, γιατί οἱ ἀντιπολιτευόμενοι θὰ προσπαθοῦσαν, ἀναμφισβήτητα, νὰ ἐπηρεάσουν τοὺς πολίτες καὶ νὰ ἐμποδίσουν τὴν κυκλοφορίαν της. Γι' αὐτό, μέχρι ν' ἀποκτήσῃ εὐρὺ ἀναγνωστικὸ κοινὸ καὶ τὴ συμπάθεια κι' ἐμπιστοσύνη τῆς εὐρωπαϊκῆς κοινῆς γνώμης, θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ ἐμφανισθῇ σὰν ἀκομμάτιστο φύλλο. Δὲν θὰ ἔθιγε θέματα πολιτειακοῦ χαρακτῆρα, ἀλλὰ μόνον διοικητικῆς καὶ δικαστικῆς φύσεως.

Ὑποδείκνυε ὅτι θὰ ἦταν σκόπιμο: 1) Νὰ τοῦ ἐπιτρέπεται ἡ παρακολούθηση τῶν συνεδριάσεων τῆς Γερουσίας, ὅπως πρόβλεπε ἄλλωστε καὶ τὸ Σύνταγμα γιὰ τοὺς συντάκτες ἐφημερίδων. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά θὰ ἐμφανιζόταν ἡ κυβέρνησις ὅτι σέβεται «ὀλοκλήρως

εἶχε τίτλο «Τί συμφέρει εἰς τὴν ἐλευθερωμένην ἀπὸ τοὺς Τούρκους Ἑλλάδα νὰ πράξῃ εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις διὰ νὰ μὴ δουλωθῇ εἰς Χριστιανοὺς τουρκίζοντας. Διάλογος δύο Γραικῶν, ἐκδομένος ἀπὸ τὸν Γ. Πανταζίδην, ἐν Παρισίοις, Ἐκ τῆς τυπογραφίας Κ. Ἐβεράρτου... 1830» (Βλ. Κ ο ρ α ῖ ς, Ἀπαντα..., τ. 1α Ἀθῆναι 1964, σ. 773). Ὅταν στὰ μέσα Δεκεμβρίου ἔφθασε στὴν Ἑλλάδα τὸ φυλλάδιο δημιούργησε μεγάλη ἀναταραχὴ. Λεπτομέρειες βλ. εἰς Ἀ π. Β. Δ α σ κ α λ ά κ η, ἔ.ἀ., σ. 27 - 32, 80, 84 - 89.—C. M. W o o d h o u s e, ἔ. ἀ., σ. 476). Γιὰ τὸ φυλλάδιο τὸ ὁποῖο γράφηκε καὶ δημοσιεύθηκε ἀπὸ ἄτομα τοῦ περιβάλλοντος τοῦ Καποδίστρια γιὰ ν' ἀνασκευάσουν τὶς ψευδολογίες τοῦ Κοραῖ καὶ ποὺ εἶχε τίτλο «Παρατηρήσεις εἰς τὸ φυλλάδιον. Τί συμφέρει εἰς τὴν ἐλευθερωμένην εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις Ἑλλάδα νὰ πράξῃ διὰ νὰ μὴ δουλωθῇ εἰς Χριστιανοὺς Τουρκίζοντας, παρὰ τῶν κυρίων Ἰωάν. Τοπάλη καὶ Ἰωάν. Α. Σούτζου, Γενεὺν 1831», βλ. Ἀ π. Β. Δ α σ κ α λ ά κ η, ἔ.ἀ., σ. 101.

47. Βλ. εἰς Παράρτημα ἔγγρ. 2.

τὸ περὶ ἐλευθεροτυπίας μέρος», ἀπὸ τὴν ἄλλη θὰ δημοσιεύονταν «μὲ σκέψιν» οἱ συζητήσεις τῆς Γερουσίας. Ἔτσι ὁ συντάκτης τοῦ «Ἀπόλλωνος» δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἡ κυβέρνησις φιμώνει τὸν τύπο. 2) Νὰ τοῦ δίνεται ἀπὸ τοὺς Ὑπουργοὺς «ἀξιοματικὴ ὕλη», δηλαδὴ ἐπίσημες πληροφορίες. 3) Νὰ ἔχῃ ἀνταπόκριση μὲ διάφορες περιοχὲς εἴτε μὲ τὴ βοήθεια τῶν κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων εἴτε ἄλλων συνετῶν καὶ πιστῶν πολιτῶν. Μάλιστα θεωροῦσε πῶς δὲν θὰ ἦταν ἄσκοπο νὰ χρησιμοποιοῦνταν καὶ μερικοὶ «διὰ μισθοῦ» νὰ κατασκοπεύουν τὶς ἐνέργειες τῶν ἀντικυβερνητικῶν, ὥστε μὲ τὴν ἔγκαιρη ἀποκάλυψή τους ἀπὸ τὶς στῆλες τοῦ «Εἰρηνικοῦ» καὶ μὲ τὶς κατάλληλες παρατηρήσεις νὰ προλαμβάνονται ἀτοπήματά τους.

Γιὰ νὰ ἐμφανισθῇ περισσότερο ἀκομμάτιστη ἡ ἐφημερίδα καὶ νὰ παραπλανηθοῦν οἱ ἀντικυβερνητικοί, ὁ Φιλήμων ἔκρινε ὅτι θὰ ἦταν σκόπιμο ν' ἀδιαφορήσῃ ἡ κυβέρνησις γιὰ τὴ δημοσίευσιν δυσμενῶν σχολίων πάνω σὲ ἐνέργειες κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἡ ζημιὰ θὰ ἦταν μικρὴ σὲ σχέση μὲ τὸ κέρδος ποῦ θὰ προέκυπτε ἀπὸ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ κοινοῦ. Γιὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἐξόδων τῆς ἐφημερίδας, ἡ ὁποία θὰ κυκλοφοροῦσε κάθε Πέμπτη ⁴⁸, πρότεινε τὴν ὑποχρεωτικὴ ἐγγραφή σὰν συνδρομητῶν ὅλων τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων χωρὶς ἐξαίρεση ⁴⁹. Μάλιστα πολλοὶ θὰ μπορούσαν, κατὰ τὴ γνώμη του, νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομητὲς καὶ σὲ περισσότερα ἀπὸ ἓνα φύλλα καὶ νὰ φροντίσουν μ' εὐσχημοτρόπο γιὰ τὴ διάδοσίν της μεταξὺ τῶν πολιτῶν. Σὰν σχῆμα τῆς ἐφημερίδας τοῦ ὁ Φιλήμων εἶχε προτιμήσει τὸ μεγάλο γι' αὐτὸ καὶ τὴν ἐτή-

48. Ἀντίθετα ὁ «Ἀπόλλων», ὅπως ὅλες οἱ ἐφημερίδες τοῦ Ἀγώνα, ἦταν δισεβδομαδιαῖο φύλλο.

49. Ἡ ὑπόδειξις αὐτὴ δὲν ἦταν ἀσυνήθιστη γιὰ μιὰ ἐποχὴ ποῦ τὸ ἀναγνωστικὸ κοινὸν ἦταν περιορισμένο. Τὰ «Ἑλληνικά Χρονικά» ἐνίσχυε οἰκονομικὰ ἡ Διοίκησις ἀγοράζοντας ἓνα ἀριθμὸ φύλλων ποῦ μοιράζονταν στίς διάφορες ἐπαρχίες (Α ἰ κ. Κ ο υ μ α ρ ι α ν ο ὺ, ἔ.ἀ., σ. σὴ'). Γιὰ ν' ἀντιμετωπισθοῦν ἐπίσης τὰ ἐξόδα τῆς «Γενικῆς Ἐφημερίδος τῆς Ἑλλάδος» καὶ νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ συνέχισις τῆς ἐκδόσεώς της, ὑποχρεώθηκαν, μετὰ ἀπὸ πρότασιν τῆς Βουλῆς (11 Σεπτ. 1827), νὰ τὴν ἀγοράζουν οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι τῶν ὁποίων οἱ μηνιαῖες ἀποδοχὲς ἦταν 300 γρόσια καὶ πάνω (Γ Α Κ. Ὑπ. Ἐσωτ. φ. 105 ἐγγρ. 57 τῆς 11 Σεπτ. 1827, Βουλὴ / Ἀντικυβ. Ἐπιτροπὴ. Βλ. καὶ Α ἰ κ. Κ ο υ μ α ρ ι α ν ο ὺ, ἔ.ἀ., σ. σὴ').

50. Τοῦ «Ἀπόλλωνος» ἡ τιμὴ, μολονότι ἦταν δισεβδομαδιαῖο φύλλο, ὅπως ἀναφέραμε, ἦταν 48 φοίνικες. Ἄς μὴ ξεχνᾶμε ὅμως ὅτι πίσω ἀπὸ τὸν Πολυζωΐδην βρισκόνταν οἱ κεφαλαιουχοὶ τῆς Ὑδρας, Σπετσῶν, Σύρου, οἱ ἔμποροι τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ γενικὰ οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ παροικιακοῦ πλοῦτου. Ἀλλωστε καὶ τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα διέθεσε ὁ Πολυζωΐδης γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἀπὸ τὸν Ἐμμ. Ἀντωνιάδην τὸ τυπογραφεῖο, ὅπου τύπωνε τὴν ἐφημερίδα τοῦ «Ἠώς» (βλ. Δ. Κ α τ η φ ὄ ρ η, Ὁ Ἐμμ. Ἀντωνιάδης καὶ τὰ περὶ ἀναμειξῶς του εἰς τὴν πειρατείαν, «Μνήμων», τ. 1 (1971), σ. 134 - 135) προέρχονταν ἀπὸ εἰσφορὰς τῶν ἀντιπολιτευόμενων (Α. Ρ α ρ α δ ο ρ ο υ ἰ ο ς - Β ρ έ τ ο ς, ἔ. ἀ., τ. 2, σ. 175).

σια συνδρομή, τὴν ὁποία καθόριζε σὲ 50 φοίνικες, δὲν τὴ θεωροῦσε υπερβολική⁵⁰. Τὰ ἔσοδά της μόλις καὶ θὰ ἐπαρκοῦσαν νὰ καλύψουν τὰ ἔξοδά της, στὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ ὑπολογισθοῦν ἡ ἀμοιβὴ Γάλλου μεταφραστῆ, τῶν ἐγκατεστημένων σὲ διάφορες περιοχὲς ἀνταποκριτῶν, τῶν συνεργατῶν τῆς ἐφημερίδας, τοῦ γραμματέα ἢ καλλιγράφου καὶ τοῦ διανομέα. Τὶς διορθώσεις θὰ τὶς ἔκανε ὁ ἴδιος.

Αὐτὲς ἦταν συνοπτικὰ οἱ προτάσεις καὶ τὰ σχέδια τοῦ Φιλήμονος γιὰ τὴν ὀργάνωση ἀντεπιθέσεως κατὰ τοῦ «Ἀπόλλωνος». Καὶ πάλι ὅμως δὲν φαίνεται ὅτι δόθηκε ἀπάντηση στὸ αἴτημά του. Προφανῶς ὁ Καποδίστριας διατηροῦσε ἀκόμα τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ μπορούσε ν' ἀνακτήσῃ μερίδα τῶν ἀντιπολιτευομένων ἢ (αἰσιόδοξος πιθανῶς ἀπὸ ἀνακριβεῖς πληροφορίες τῶν διοικητικῶν ὑπαλλήλων) νὰ διασπάσῃ καὶ νὰ παρασύρῃ μὲ τὸ μέρος τῆς κυβερνήσεως ἡγετικά στελέχη τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Ὁ Φιλήμων, ἀφοῦ γιὰ ἀρκετὲς μέρες περίμενε τὴν ἀπάντηση, ἀναγκάσθηκε μὲ νέα ἀναφορά του (21 Ἀπρ. 1831) στὸν Αὐγουστίνο νὰ ἐπαναλάβῃ πόσο θὰ ὠφελοῦσε ἡ ἀνασκευὴ τῶν ψευδολογιῶν τοῦ Πολυζωΐδη⁵¹. Καὶ μέχρις ἐνὸς σημείου εἶχε δίκιο, γιατί ἦταν τόσο καλὰ ὀργανωμένη ἡ ἀντιπολίτευση, ὥστε ἡ ἀντικαποδιστριακὴ εἰδησεογραφία, εἴτε ἀπὸ τὶς στῆλες τοῦ «Ἀπόλλωνος» εἴτε τοῦ «*Courrier de Smyrne*»⁵² ἐφθανε, ἰδιαίτερα μὲ τὴ φροντίδα τῶν Χίων καὶ Συριανῶν μεγαλεμπόρων, στὰ εὐρωπαϊκὰ ἀστικά κέντρα καὶ διαμόρφωνε ἀνάλογα τὴν εὐρωπαϊκὴ κοινὴ γνώμη⁵³.

51. Ἀ ρ χ. Κ α π., φ. 386, Ἰω. Φιλήμων / [Αὐγ. Καποδίστριαν], ἔγγρ. τῆς 21 Ἀπρ. 1831.

52. Ἡ γαλλόφωνη αὐτὴ ἐφημερίδα, ποὺ ἐξέδιδε ὁ Γάλλος ἔμπορος J. Blacque στὴ Σμύρνη, κατηγοροῦσε ἀπροκάλυπτα τὸν Καποδίστρια καὶ μὲ τὶς ψευδολογίες τῶν ἀρθρογράφων της, μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ περισσότεροι ἦταν Ἕλληνες, διαφώτιζε τὴν εὐρωπαϊκὴ κοινὴ γνώμη σχετικὰ μὲ τὸ «*τυραννικὸ*» καποδιστριακὸ καθεστῶς (Ν. Σ π η λ ι ἄ δ ο υ, ἔ. ἄ., τ. 4, ἐκδ. Κ. Διαμάντη, Ἀθῆναι 1970, σ. 197, 221.—C. M. Woodhouse, ἔ. ἄ., σ. 464, 470, 477).

53. Στὸ Παρίσι ἰδιαίτερα, γύρω ἀπὸ τὸν Κοραή, εἶχε σχηματισθῇ εὐρὺς κύκλος ἀντιπολιτευομένων. Ἀνάμεσά τους οἱ περισσότεροι ἦταν ἔμποροι ἀπὸ τὴν Χίο, τὴν Σύρο ἢ τὴν Κωσταντινούπολη, ὅπως οἱ Ἄνδρ. Ζυγομαλᾶς, Θεμιστ. Μαυροκορδάτος. Αὐτοὶ ἔχοντας συχνὴ ἐπικοινωνία μὲ τὴν Ὑδρα καὶ τὴ Σύρο λάβαιναν πληροφορίες ἢ καὶ φύλλα τοῦ «Ἀπόλλωνος» καὶ τροφοδοτοῦσαν τὶς γαλλικὲς ἀντιμοναρχικὲς ἐφημερίδες («*Constitutionnelle*» κλπ.) μὲ εἰδήσεις καὶ σχόλια σχετικὰ μὲ τὸ σφαγιασμὸ τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν στὴν Ἑλλάδα. (Βλ. πρόχειρα Ἀ π. Β. Δ α σ κ α λ ἄ κ η, Ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῆς καὶ ἡ ἐλευθερία τῶν Ἑλλήνων, Ἀθῆναι 1965, σ. 555 κ.ἑ.). Μάλιστα ἀναφέρεται καὶ ἡ ἴδρυση ἐταιρείας στὸ Παρίσι ἀπὸ τὸν Νικ. Ὑψηλάντη τῆς ὁποίας στόχος ἦταν ἡ κατάλυση στὴν Ἑλλάδα τοῦ καποδιστριακοῦ καθεστώτος (Α. Ρ α ρ α δ ο ρ ο υ λ ο ς - V r é τ ο ς, ἔ. ἄ., τ. 2, σ. 174.—C. M. Woodhouse, ἔ. ἄ., σ. 477).

Ἡ διαδικασία ὅμως τῆς ἐνημερώσεως καὶ προσελκύσεως τοῦ κοινοῦ, σύμφωνα μὲ τὶς προτάσεις τοῦ Φιλήμονος, πολὺ λίγο συμβιβάζοταν μὲ τὸ χαρακτήρα μιᾶς ἀδιάβλητης ἠθικᾶ πολιτικῆς ἀρχῆς. Προϋπέθετε τὴν ἄσκηση πίεσεως τῶν κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων, δηλαδὴ τῶν φορέων τῆς κεντρικῆς ἢ περιφερειακῆς διοικήσεως, πάνω στοὺς πολίτες, οἱ ὅποιοι θὰ ἐξαναγκάζονταν στὴν ἀγορὰ τῆς ἐφημερίδας. Προϋπέθετε τὴν παραπλάνηση τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ, τὸ ὁποῖο, μὲ τὸν ἐσκεμμένο καὶ σκόπιμο ἔλεγχο τῶν πράξεων κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων, θὰ παρασυρόταν στὸ χαρακτηρισμὸ τοῦ «Εἰρηνικοῦ» σὰν ἀκομμάτιστης ἐφημερίδας. Προϋπέθετε ἀκόμα, τὸ χειρότερο, τὴ μίσθωση τῶν ὑπηρεσιῶν κατασκόπων, πράγμα ποὺ θὰ ἔδινε στὴν κυβέρνηση τὸ χαρακτήρα ἀστυνομικοῦ κράτους.

Καὶ βέβαια παραμένει τὸ πρόβλημα, μήπως κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ «στρατηγικὴ» θὰ ἦταν «δικαιωμένη», ἐὰν θὰ ἀπέτρεπε τὴν ἐξαφάνιση τοῦ Καποδίστρια, ἡ ὁποία ἀκολούθησε μετὰ ἀπὸ λίγους μῆνες, μ' ὅλες τὶς συνέπειές της. Ἄν θὰ ἦταν δηλαδὴ προτιμότερο νὰ ὑφίσταται ὁ λαὸς γιὰ ἓνα διάστημα κατευθυνόμενη φιλοκυβερνητικὴ «διαφώτιση» χάρις ἐνὸς ἀναμφισβήτητα οὐμανιστῆ ἡγέτη, ὁ ὁποῖος ὅμως θὰ κέρδιζε ἔτσι τὸν ἀπαραίτητο χρόνον γιὰ νὰ ἐκπαιδεύσῃ καὶ διαπλάσῃ σωστὰ τὴ νεώτερη γενιὰ μὲ τὰ σχολεῖα καὶ τὴν ἐν γένει πολιτικὴ διαπαιδαγώγησίν της, ὥστε τελικὰ νὰ διαμορφωθοῦν ἄτομα μὲ φωτισμένη καὶ ἀκέραιη πολιτικὴ συνείδηση, ἀπαλλαγμένα ἀπὸ πιέσεις ἰσχυρῶν καὶ ἱκανὰ νὰ κρίνουν καὶ νὰ διαφυλάξουν τοὺς πολιτειακοὺς θεσμούς τους. Ποιὸ θὰ ἦταν τὸ διάστημα τοῦτο; Ὅπως δὴποτε, ὅσο μπορεῖ νὰ κρίνῃ κανένας, μικρότερο ἀπὸ κεῖνο ποὺ ὁ Κοραῆς θεωροῦσε ἀπαραίτητο γιὰ τὴν πνευματικὴ ἀνάπτυξη τῶν Ἑλλήνων, προϋπόθεση γιὰ τὴν πολιτικὴ τους ἀναγέννηση⁵⁴. Ἐπειτα ἡ διαδικασία τῆς πολιτικῆς ὀριμότητος θὰ γινόταν σὲ χώρα ἀπαλλαγμένη ἀπὸ τὸν ξένον δυνάστη καὶ μὲ τὴν καθοδήγησιν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνατραφεῖ μὲ τὶς ιδέες τοῦ Διαφωτισμοῦ⁵⁵.

Σχετικὰ μὲ τὴ δραστηριότητα τῶν ὁμογενῶν τοῦ Παρισιοῦ καὶ τῆς Μασσαλίας στὰ χρόνια αὐτὰ πολλὰς πληροφορίες περιλαμβάνει ἡ ἀλληλογραφία τοῦ Ζακυνθινοῦ ἐμπόρου στὴ Μασσαλία Ἰω. Μάη, τὴν ὁποία καὶ θὰ δημοσιεύσω προσεχῶς.

54. Ὁ Κοραῆς ἔγραφε στίς 4 Αὐγ. 1807 στὸν Ἄλ. Βασιλείου ὅτι χρειαζόταν σύντονη ἐκπαιδευτικὴ προσπάθεια 50 χρονῶν γιὰ ν' ἀποκτήσουν οἱ Ἕλληνες πολιτικὴ ὀριμότητα, ἡ ὁποία θὰ τοὺς ἐξασφάλιζε τὴν πολιτικὴ τους ἀποκατάσταση (Κ ο ρ α ῖ ς, Ἔπαντα..., τ. 2β, Ἀθῆναι 1965, σ. 602). Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι τὴν ἄποψη αὐτὴ συμερίζονταν καὶ ἄλλοι σύγχρονοι τοῦ Κοραῆ, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Ἄλ. Μαυροκορδάτος (βλ. Ἀ π. Β. Δ α σ κ α λ ά κ η, Ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῆς..., σ. 282, 523).

55. J. A. P e t r o p o u l o s, ἔ.ἀ., σ. 108 κ. ἐ. Σκιαγράφηση τῆς προσωπικότητος τοῦ Καποδίστρια στὰ πρῶιμα χρόνια τῆς σταδιοδρομίας του καὶ ἰδιαί-

Ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Φιλήμονος δὲν ἔκαμψε τὴν ἠθικὴ ἀντίσταση τοῦ Καποδίστρια. Ὁ Κυβερνήτης δὲν δέχθηκε τίς — καλοπροαίρετες ἔστω — δημοσιογραφικὲς ὑπηρεσίες τοῦ «Εἰρηνικοῦ». Ἐβρισκε πῶς ἡ ἀποδοχὴ τους θὰ σήμαινε ἀπεμπόληση τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν του ποὺ τοῦ ἐπέβαλλαν νὰ περιμένη τὴ λαϊκὴ ἀναγνώριση καὶ τὴν ἱστορικὴ καταξίωση ποὺ θὰ καθόριζε τὸ οὐσιαστικὸ κι' ἀναμφισβήτητο ἔργο του κι' ὄχι ἡ «προπαγανδιστικὴ» καλλιέργεια ἀγαθῆς φήμης. Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ ἀπάντησις ποὺ ἔδωσε στὸ Φιλήμονα καὶ ποὺ διέσωσε ὁ Ἄ. Παπαδόπουλος-Βρετός: «... Ἀκοῦστε, φίλε μου, ξέρετε ὅτι πάντοτε θεώρησα σὰν ἀνάξιο ἐνὸς ἀρχηγοῦ κυβερνήσεως νὰ καταδεχθῇ ν' ἀπαντήσῃ στὶς συκοφαντίες ποὺ ἐκτοξεύονται ἀπὸ ἐφημερίδες καὶ εἶχα τὴν εὐτυχίαν στὸ ἀπόγαιον τῆς ὑπουργικῆς μου δόξας ν' ἀνακοινώσω τὴ γνώμην μου στὸ σεβαστὸ εὐεργέτη μου τὸν αὐτοκράτορα Ἀλέξανδρο, ἀγανακτισμένο ἀπὸ τὰ δημοσιεύματα, τὰ ὁποῖα ὁ δημογωγικὸς τύπος τῆς Ἀγγλίας ἀρχισε νὰ διαδίδῃ ἐναντίον τῆς Ρωσίας. Θέλετε λοιπὸν τώρα ποὺ πρόκειται γὰρ τὸν ἑαυτὸ μου ν' ἀλλάξω ἀρχές; Μοῦ εἶναι ἀδύνατον. Ἀλλωστε, οὔτε ὁ φόβος ἀπὸ τίς μηχανορραφίες τοῦ Μαυροκορδάτου καὶ συντροφίας ἢ ἀπὸ τὰ μακροσκελῆ ἄρθρα ἐφημερίδων τῆς Ἀγγλίας οὔτε τὰ δημοσιεύματα τοῦ *Courrier de Smyrne* καὶ τοῦ λαμπροῦ Ἀπόλλωνος τῆς Ὑδρας θὰ μὲ κάμουν νὰ παρεκκλίνω. Θὰ ποῦν, θὰ γράφουν ὅτι θέλουν, ἀλλὰ τελικὰ ἡ ἀλήθεια ἀποκαλύπτεται καὶ οἱ ἄνθρωποι κρίνονται σύμφωνα μὲ τίς πράξεις τους κι' ὄχι σύμφωνα μὲ ὅσα λένε καὶ γράφουν γι' αὐτὲς τίς ἴδιες τίς πράξεις... Ἐζήτησα μ' αὐτὲς τίς ἀρχές καὶ μοῦ εἶναι ἀδύνατον ν' ἀλλάξω. Θὰ κάμω αὐτὸ ποὺ ὀφείλω. Ἀς γίνῃ αὐτὸ ποὺ θὰ γίνῃ...»⁵⁶.

Ἔτσι ἡ δημοσιογραφικὴ δραστηριότητα τοῦ Φιλήμονος ἀναστάλθηκε γιὰ δυὸ ὁλόκληρα χρόνια⁵⁷. Στὸ μεταξὺ πρόσφερε τίς ὑπηρεσίες του σὰν διοικητικὸς ὑπάλληλος. Τὸν Ἰούν. 1831 ὑπηρετοῦσε σὰν γραμματέας τοῦ διοικητῆ Κορινθίας Ἀναγν. Κοντάκη καὶ μάλιστα γιὰ ἀρκετὸ διάστημα ἐκτελοῦσε χρεὶ ἀναπληρωτῆ-διοικητῆ⁵⁸. Στὴ διάρκεια τῆς ὑπηρεσίας του ἔδειξε πίστη στὴν κυβέρνησις. Ἐπιμελήθηκε τὴ σύνταξιν τῶν κειμένων μὲ τὰ ὁποῖα οἱ κάτοικοι τῆς Κορινθίας καὶ τῆς Λειβαδιᾶς ἐκδήλωναν τὴν

τερα στὴν ἐποχὴ ποὺ ὑπηρετοῦσε στὸ Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν τῆς Ρωσίας (1814-1822), δίνει μὲ μεγάλη ἐπιτυχίαν ἡ P. Kennedy Grimsted (βλ. P. Kennedy Grimsted, Capodistrias and a «New Order» for Restoration Europe: The «Liberal Ideas» of a Russian Foreign Minister 1814 - 1822, «The Journal of Modern History», τ. 40 (1968), σ. 166 - 192).

56. Α. Παπαδόπουλος - Βρετός, ἑ.ἀ., τ. 2, σ. 195 - 196.

57. Ἡ ἔκδοσις τῆς ἐφημερίδας «Ὁ Χρόνος» ἀρχισε ἀπὸ τὴν 1 Μαΐου 1833 καὶ συνεχίστηκε μέχρι τίς 14 Σεπτ. 1833.

58. ΕΒΕ Ἀρχ. Α ἀρ. 7925, Αὐγ. Καποδίστριας / Φιλήμονα, ἔγγρ. τῆς 28 Ἰουνίου 1831.

ἀφοσίωσή τους στὸν Κυβερνήτη ⁵⁹ καὶ ἔδειξε ζήλο γιὰ τὴ δίωξη τῶν ἀνταρτῶν τῆς ὁμάδας τοῦ Τσάμη Καρατάσου ⁶⁰. Γιὰ τὶς δραστηριότητές του αὐτὲς ἀπέσπασε τὴν ἰδιαίτερη φιλία τοῦ Αὐγουστίνου καί, γενικώτερα, τοῦ κύκλου τῶν συνεργατῶν τοῦ Καποδίστρια ⁶¹.

1 *

Π Ρ Ο Κ Η Ρ Υ Ξ Ι Σ

Σχέδιον

Ἡ Εἰρήνη, καρπὸς ἀνεκτίμητος ἐνὸς ἐνδόξου πολέμου, κύριον ἔχει παρὰ τ' ἄλλα ἀντικείμενον προσοχῆς τὴν συντήρησιν τῶν ὑπαρχόντων Ἐθνικῶν συμφερόντων καὶ τὴν πρόοδον τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τοῦ Κοινοῦ. Τὸ πρῶτον, καθὼς καὶ τὸ δεύτερον, σύνδετα ἐντελῶς ἀναμεταξύ των, κρέμονται οὐσιωδῶς ἀπὸ τὴν ἀγαθοποιὸν καὶ προβλεπτικὴν πολιτείαν τῶν κυβερνώντων καὶ τὴν ἐτοιμον ἀφοσίωσιν καὶ συνδρομὴν τῶν Κυβερνωμένων. Ὅσον ἡ ἔλλειψις ἐνὸς μέρους ἔβλαπεν ἐπαισθητῶς τὰς πολιτείας εἰς περιστασιν ὁποιανδήποτε, τόσον ἡ ἀμοιβαία σύμπραξις μῆτε ποσῶς τὰς ἐκλόνισε, καὶ μᾶλλον τὰς ὕψωσε βαθμηδὸν εἰς κατάστασιν λαμπροτέραν. Ζωηρὰ παραδείγματα τοῦ λόγου μᾶς χορηγοῦσιν αἱ σελίδες τῶν νέων καὶ παλαιῶν χρονικῶν τοῦ κόσμου.

Εἶναι ἀληθές ὅτι οἱ κυβερνῶντες δὲν ἠυδοκίμησαν νὰ διαιωνίσωσιν εὐεργετικὴν τὴν πολιτείαν των, ὅπότεν ἠθέλησαν νὰ συμβουλευθῶσιν εἰς τὰ ἔξοχα χρέη των ἄλλο παρὰ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὰς κυρίας ὠφελείας τοῦ Ὁλοῦ. Ἀλλ' εἶναι ἐπίσης βέβαιον, ὅτι μῆτε οἱ Κυβερνῶμενοι ἐδικαιώθησαν ποτε ἔμπροσθεν τοῦ ἀδεκάστου κριτηρίου τῆς Ἱστορίας, ὅπότεν ἐπεβουλευθήσαν τὰ στοιχειωδέστερα συμφέροντά των διὰ τοῦ παραλογισμοῦ τῆς ἀσυμφωνίας των μ' ἐκείνους, εἰς τὴν ἱκανότητα τῶν ὁποίων ἐνεπιστεύθησαν αὐθόρμητοι τὰς ἡνίας τῆς Ἀνωτάτης Ἀρχῆς. Τὸ ἀξίωμα τοῦτο καταδικάζει τοὺς πρῶτους ὡς ἰδιοτρόπους καὶ μᾶλλον ἀνικάνους νὰ διαπρέ-

59. Ε Β Ε Ἀρχ. Α ἀρ. 8021 καὶ ἀρ. 8027.

60. Ε Β Ε Ἀρχ. Α ἀρ. 7925.—Α ρ χ. Κ α π., φ. 314, Ἰω. Φιλήμων/Κυβερνήτην, ἔγγρ. 77 τῆς 13 Ἰουλ. 1831 καὶ «*ἰδιαίτερον*» τῆς 6 Ἰουλ. 1831.

61. Ε Β Ε Ἀρχ. Α ἀρ. 7925. Ἐνδεικτικὲς ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι οἱ σχέσεις του μὲ τὸ στενὸν συνεργάτη τοῦ Καποδίστρια Ἰω. Γενατᾶ, πού θά βοηθοῦσε στὴ συλλογὴ «*τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι ἐκδοθέντων διαφόρων νόμων καὶ κανονισμῶν*» πού κατάρτιζε, ὅπως φαίνεται, ὁ Κερκυραῖος νομομαθὴς (Ε Β Ε Ἀρχ. Α ἀρ. 7926, Ἰω. Γενατᾶς / Φιλήμονα, ἔγγρ. τῆς 2 Ἰουλ. 1831).

* Ἀρχ. Καπ., φ. 386 f 4.

ψωσιν εἰς στάδιον πολιτικὸν διὰ τὴν ἔλλειψιν προτερηματικῶν χαρακτήρων· μήτε τοὺς δευτέρους ἀθῶναι ὡς οἰστροηλατούμενους ἀπὸ τὰς ὀλεθρίους εἰσηγήσεις τῶν ταραξιδῶν καὶ σπουδαρχιδῶν, ὅσοι ζητοῦσι τὰ ἔρμαια τῶν σκοπῶν τῶν εἰς τὴν ἀνωμαλίαν, γέννημα τῆς ὁποίας αὐτοὶ οἱ ἴδιοι σπεύρουσιν ἐπιτηδεῖως δυσπιστίας μεταξὺ Κυβερνήσεως καὶ Λαοῦ.

Ὅποῖον δὲ μέσον ἡδύνατο νὰ διατηρῇ εἰς δεσμὸν σταθερᾶς ἀγάπης καὶ Ἀρχοντας καὶ Ἀρχομένους, νὰ μὴ συγχωρῇ οὐδὲ τὴν εἴσοδον τῆς φιλαρχικῆς μηχανορραφίας καὶ ἀποβαῖνον ὑπέρτερον καθενὸς μεσοτοίχου νὰ ζωογονῇ τὰ ἐλπιζόμενα ἀγαθὰ τῆς Εἰρήνης;

Τὰ ἔθνη, ὅσα διεγνώρισαν τὰ φυσικὰ καὶ πολιτικὰ τοῦ ἀνθρώπου δίκαια, ἅμα ἀπέφυγον τὴν περιπλοκὴν τῶν ἀπὸ τὰς τριβόλους τῆς μεταφυσικῆς πολιτικῆς, ἐθεράπευσαν καὶ τό, περὶ οὗ ὁ λόγος, δυστύχημα ἄξιον τόσης ἀποστροφῆς. Εἰσήγαγον τὴν Ἐλευθεροτυπίαν, τὴν μόνην προαγωγὸν τῆς κοινωνικῆς βελτιώσεως, καὶ μηδενίζουσιν ὅλον ἐν δι' αὐτῆς πᾶν, ὅ,τι δυσκολεύει τὴν ἀπαιτουμένην μεταξὺ Κυβερνήσεως καὶ Ἐθνους ἀδιάλυτον σύμπνοιαν. Δὲν ἐξετάζομεν ἤδη εἰς ὁποίαν περιέπεσε πολλάκις κατὰχρησιν καὶ τὸ οὐράνιον τοῦτο μέσον. Ἡ Ἐλευθεροτυπία, ὡς ἄλλος ἥλιος μηχανικὸς τοῦ κόσμου, φωτίζει (ἡμερόνυκτα) ὅλην τὴν οἰκογένειαν καθενὸς Λαοῦ· τοὺς μὲν ἐνεργοὺς τῶν Νόμων βοηθεῖ, καθὸ ἀναποχωρίστους ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινον ἀδυναμίαν, προθέτουσα τὰ ἄξια τῆς κηδεμονίας τῶν ἀντικείμενα, καὶ εὐκολύνουσα, ὅσον ἀνήκει εἰς τὴν σφαῖράν της, τὸ φύσει πολυφρόντιστον τούτων· εἰς δὲ τὸν Λαὸν γίνεται ὁ πολιτικὸς κῆρυξ ἡ ὁ χειραγωγὸς τῶν ἀληθινῶν καθηκόντων του καὶ ὁ προμηθεὺς τῶν ἰδεῶν, ὅσαι δίδουσι τὸν χαρακτῆρα τῆς ὑγιοῦς διαγωγῆς εἰς ἐλευθέραν Πολιτείαν.

Τὰ ἔθνη ταῦτα παρεδειγματίσθη ἡ Ἑλλάς εἰς τὴν σύνταξιν τῆς Πολιτείας της, καθιερώσασα μεταξὺ τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν καὶ τὴν δημοσιότητα τοῦ Τύπου. Χάρις εἰς τὴν εὐεργετικὴν πρόνοιαν τῆς φιλανθρώπου περὶ τῶν Ἑλλήνων Συμμαχίας! Αὐτὴ ἐπέβαλε τέλος εἰς τοὺς μακροχρονίους πειρασμούς των, καὶ ἀνακαλέσασα τὴν Εἰρήνην, τὸ σπουδαιότερον ἀντικείμενον τῆς ἀξιοπρεπείας της, ἐπιδασίλευσε δι' αὐτῆς ὅλα τὰ στοιχεῖα, ὅσα δύνανται νὰ ἐξαλείψωσιν ὅ,τι ἄφησε λείψανον κακοδαιμονίας ἢ πρὸ τῶν 1821 ἐμφωλεύουσα εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς Ἑλλάδος ἐξουσία. Τὰ στοιχεῖα ταῦτα ἀσφαλίζοντα προηγουμένως, ὅσα ἀπήλαυσεν ἡ Ἑλλάς πολῦτιμα ἀγαθὰ διὰ τῶν αἱμάτων της καὶ τῆς μεγαλουργοῦ εὐμενείας τῶν Ὑψηλῶν συμμαχουσῶν Δυνάμεων, ὑπόσχονται κατὰ λόγον ὀρθὸν μέλλον εὐτυχέστερον, ὁπότεν ἐκτιμηθῇ ἡ ἀξία των καθ' ὅλας τὰς λεπτομερείας. Δὲν ἡμπορεῖ νὰ νομισθῇ μικρὸν ὅ,τι ἐπιφέρει ἀποτέλεσμα σημαντικοῦ δυστυχήματος.

Προθυμοποιούμενοι νὰ διαδειχθῶμεν χρήσιμοι ὡς πρὸς τὸ ὁποῖον προεθέσαμεν ὑποκείμενον τῆς μεταξὺ Κυβερνήσεως καὶ Λαοῦ ὁμονοίας καὶ

τῆς προερχομένης ἀπ' αὐτὴν εὐδαιμονίας ἐνὸς ἐκάστου· ἐκπληροῦντες εἰς ἓνα λόγον χρέος ἱερὸν πολίτου, αἰσθανομένου τὴν δύναμιν καὶ τὰς ἐλπίδας μιᾶς εἰρηνικῆς καταστάσεως, ἐστοχάσθημεν νὰ ἐμφανισθῶμεν πρὸς τὸ κοινὸν Συντάκται μιᾶς ἡμερίδος Ἱστορικῆς καὶ Πολιτικῆς, καὶ τὴν ἔφεσίν μας αὐτὴν ἀπεδέχθη μὲ πλήρη χαρὰν ἡ Α.Ε. προνοοῦσα ὀρίμως τὰ ἀληθῆ συμφέροντα τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ἡμερὶς αὕτη φέρει τὸν τίτλον Ὁ Εἰρηνικὸς ἀνάλογα μὲ τὸν προεκτεθέντα σκοπὸν μας. Διὰ τοῦ Ἱστορικοῦ μέρους θέλει διαγράψει συνοπτικὰ τὰ αἷτια ὅσα ἐγέννησαν τὴν παραλυσίαν καὶ πῶσιν τῶν πλεόν ἰσχυρῶν Ἑθνῶν, ἡ ἀνεβίβασαν εἰς τὸν ὑψηλότερον βαθμὸν τῆς σταθερᾶς δόξης τὰς ἄλλως φαινομένας ὀλιγαριθμούς καὶ ἀδυνάτους Κοινωνίας. Ἡ Ἱστορία, τὸ γλυκύτερον καὶ ἀναγκαιότερον μάθημα, ἐξετάζουσα σοβαρῶς τὸ παρελθόν, προμηθεύει ἀξιόχρεων ὁδηγίαν εἰς καθένα τοῦ νὰ συμβουλευῇται χωρὶς ἀπάτης τὸ ἐνεστὸς, καὶ νὰ προχωρῇ εἰς προβλέψεις τοῦ μέλλοντος ὅχι εὐκαταφρονήτους. Κύριον ὑποκείμενον τῆς Ἱστορίας θέλει εἶναι καὶ ἡ περιγραφὴ τῶν ἀπὸ τῶν 1821 Ἑλληνικῶν πραγμάτων, ὡς οἰκειοτέρων ἴσως εἰς τὴν πρόχειρον διάγνωσιν τῆς μεγάλης ταύτης ἰδέας. Τί σ υ μ φ έ ρ ε ι εἰς τὴν ἀναγεννημένην Ἑλλάδα, διὰ νὰ μὴν ὑποπέσῃ εἰς τὴν ἀναρχίαν, τὴν ὁποίαν ὑπέφερε λυπηρῶς εἰς τόσους χρόνους.

Τὸ Πολιτικὸν μέρος δὲν περιορίζεται εἰς μόνας τὰς περιεργότερας ἐξωτερικὰς εἰδήσεις. Θέλει ἐνασχολεῖται εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν Διοικητικῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐσωτερικοῦ διὰ τὰς ἐνδεχομένας παραδρομὰς τῶν ἐπιφορτισμένων δημόσια χρέη καὶ τοῦ Δικαστικοῦ κλάδου διὰ τὴν ἐξαρτωμένην ἀπὸ τοῦτον φυσικὴν καὶ πολιτικὴν ὑπαρξίν καθενὸς πολίτου.

Ἀπανθίζουσα ἡ Ἠμερὶς αὕτη τὸ χρήσιμον καὶ ἀπ' ἄλλας Ἑλληνικὰς Ἠμερίδας, θέλει ἀναφέρει, ὅσάκις εὐκολύνεται, καὶ ἄλλας σημειώσεις Φιλολογικάς, Γεωπονικάς καὶ καθεξῆς.

Τοιαύτην ὑπόσχεται ὕλην πλουσίαν καὶ ὠφέλιμον Ὁ Εἰρηνικὸς. Ἐχὼν πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν συντήρησιν τῆς ἐννόμου κοινῆς ἡσυχίας, θέλει ἀποφεύγει τὰς φλυαρίας, ἀντικειμένας εἰς τὸ ὕψος τῆς ἐπαγγελίας του. Μακρὰν τοῦ νὰ ὑποθερμαίνῃ ὅποιονδήποτε ὀλέθριον πνεῦμα, θέλει ἐνθαρρύνει τὰς κοινωφελεῖς ἐργασίας, χωρὶς νὰ ἐξευτελίξῃ τοὺς ἄλλους ὅσοι ἔτυχον ἔχοντες σφαλερὰς ἰδέας. Ἡ πειθὼ θέλει εἶναι τὸ ὄπλον του καὶ ταύτην ὑπαγορεύει ὁ Ὁρθὸς λόγος. Μῆτε τὸν Πανηγυριστὴν καυχᾶται, μῆτε τὸν Σάτυρον ἐπαγγέλλεται.

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐλπίζει τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἀληθινῶν συμφερόντων τοῦ Ἑθνους, τὰ ὅποια καὶ εἰς τοὺς παλαιοὺς καὶ εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους ἐξημίωσαν, καὶ πολλακίς συναπώλεσαν μὲ τὸν ἑαυτὸν των, αἱ φιλέριδες πόλεις.

Ἡ Ἠμερὶς αὕτη ἐκδίδεται εἰς φύλλον μέγα ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος κατὰ Πέμπτην ἡμέραν. Τιμᾶται ἐτησίως Φοίν. 50.

2*

Ἐκλαμπρότατε καὶ Σεβαστέ μοι

Κύριε Κόμη!

Γνωρίζω χρέος μου τὸ νὰ θέσω ὑπ' ὄψιν τῆς Ὑ. Ἐ. ἀνάπτυξιν τινα εἰς τὸ ἐγκλειόμενον σχέδιον τῆς προκηρύξεως.

Ὅλη ἡ ἔννοια τούτου ἀποβλέπει τὸν Ἀπόλλωνα. Διὰ νὰ ἐνδειχθῶσιν αἱ ἐκφράσεις καὶ τὸ πνεῦμα του στασιαστικὰ καὶ ταραχώδη πρὸς τὸ Ἔθνος καὶ περιπλέον πρὸς τὸν ἕξω κόσμον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον κρέματα κατὰ μέγα μέρος ἡ συντήρησις τῆς Σ. Κυβερνήσεως, ἐστοχάσθην ἀρμόδιον τὸ ν' ἀντιταχθῇ ἡ ἐκδοθησομένη Ἐφημερίς ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Εἰρηνικός». Εὐκόλα θέλει συλλογισθῇ καθεὶς, ὅτι ὁ μὲν Ἀπόλλων καταγίνεται νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἀνωμαλίαν, ὁ δὲ Εἰρηνικός ἐπιθυμεῖ τὴν εἰρηνικὴν στάσιν τῶν πραγμάτων.

Ἔργον θέλει ἔχει ὁ Εἰρηνικός τὸ νὰ κάμῃ γνωστὰς πρὸς ὅλους τὰς συστατικὰς ἀρχὰς καὶ τοὺς σκοποὺς τοῦ Ἀπόλλωνος, διὰ νὰ τὸν ἀφανίσῃ εἰς τὴν κοινὴν ὑπόληψιν. Ἔργον παρόμοιον ἴσως δὲν ἤρμοζεν εἰς τὴν Γενικὴν Ἐφημερίδα, ἐνῶ γνωρίζεται κυβερνητικῇ. Κατὰ συνέπειαν θέλει κηρύξῃ ὁ Εἰρηνικός τὰς πλαστὰς δημοσιεύσεις τούτου, λαμβάνων καὶ ἐντεῦθεν αἰτίαν τοῦ νὰ συλλογισθῇ ἀποχρώντως περὶ τοῦ χαρακτῆρος ἐκείνων, ὅσοι τὸν συντρέχουν.

Αἱ πρὸς τὸν λαὸν συμβουλαὶ περὶ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς εὐπειθείας θέλουσιν ἔχει βάσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς τὴν ἐκ διαμέτρου ἐναντίαν διαφορὰν τῆς τωρινῆς μὲ τὴν προτέραν κατάστασίν του. Ὁ λαὸς ἐπιθυμεῖ φυσικὰ τὴν ἡσυχίαν καὶ θέλει προσηλωθῇ στενότερα πρὸς τὴν Κυβέρνησίν του, ὅπου ταν ὁ Εἰρηνικός, εὐαγγελιζόμενος μεγαλυτέραν τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ μέλλοντος ἀπὸ τὸ εἰρηνικὸν πολίτευμα τούτου πρὸς τὰ καθεστῶτα, θέλει ἐξασθενήσῃ τοὺς ἐντὸς τῶν ἐπαρχιῶν ἐναντιόφρονας, ἀποκαθιστῶν μισητοὺς τοὺς τοιοῦτους διὰ τὰς ραδιουργίας των. Ἐὰν ἦτον ἤδη εἰς ἐνέργειαν ὁ Εἰρηνικός, ἤθελε δημοσιεύσει εὐθὺς τὸ ὀλέθριον πνεῦμα τῆς εἰς Παλαιὰς Πάτρας καὶ Ἀνατολικὸν μεταβάσεως τῶν δύο Μαυροκορδατιστῶν Κώστα Πότζαρη καὶ Τάτζη Μαγγίνα.

Πρόκειται ἡ χρεια τῆς ἀνεξαίρετου συνδρομῆς περὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ ἀπ' ὅλους τοὺς ὑπαλλήλους τῆς καθέδρας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν. Πολλοὶ ἀπὸ τούτους δὲν δυσκολεῦνται νὰ συντρέξωσι καὶ εἰς περισσότερα φύλλα. Ὁ Ἀπόλλων ἔχει δεκαπλάσιαν τῶν ὀνομάτων τὴν συνδρομὴν. Οἱ ἐναντιόφρονες θέλουσι προσπαθῆσαι τὸ ἔμποδον τῆς συνδρομῆς ἐκ μέρους τῶν πολιτῶν. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον χρησιμεύει τὸ νὰ ἐπιμεληθῶσιν παντοῦ οἱ Ὑπάλληλοι δι' εὐφήμου τρόπου τὸν πληθυσμὸν τῆς συνδρομῆς τούτου, διὰ νὰ κατασταθῇ ἡ Ἐφημερίς μέσον ἐρμηνείας καὶ ἀντικείμενον εὐχαριστήσεως ὅλων τῶν κοινοτήτων. Εἰς τὸ πρῶτον φύλλον του ὁ Εἰρηνικός

* Ἀρχ. Καπ., φ. 386 f. 9.

ἡμπορεῖ νὰ κάμῃ Διακήρυξιν τινὰ περὶ ταύτης τῆς οὐσιώδους θέσεως.

Διὰ νὰ μὴ λάβῃ ἀφορμὴν ὁ ἔτοιμος εἰς τὴν κατηγορίαν 'Απόλλων, ἐξευτελιζὼν τὴν ἀξίαν τῆς νέας 'Εφημερίδος, ἐσυλλογίσθη ἀναγκαῖον τὸ νὰ μὴν ἐκτανθῶ εἰς τὸ περὶ Κυβερνήσεως κεφάλαιον πρὸς τὸ παρόν. Κατὰ συνέχειαν τοῦ πνεύματος τούτου ἐτόλμησα νὰ προσθέσω τὴν περὶ τῶν Διοικητικῶν ἐργασιῶν καὶ τοῦ Δικαστικοῦ κλάδου περίοδον, διὰ νὰ πιστοποιηθῇ πολὺ πλεόν ἀνεξάρτητος ἡ 'Εφημερίς, καὶ διὰ τοῦ ἀμερολήπτου προσχήματός της νὰ βεβαιώσῃ πρὸς τὸ Κοινὸν καὶ πρὸς τὴν Εὐρώπην, ὅτι μῆτε διὰ τὸν 'Απόλλωνα ἐσυστήθη καὶ θέλει ἔχει πάντοτε ὑποκείμενον τὴν φίλην τῶν θρόνων Εἰρήνην.

'Αν ἡτύχησα νὰ δώσω σημεῖα τινὰ τῆς ἐτοίμου καὶ πιστῆς ἐκδουλεύσεώς μου πρὸς τὴν Σ. Κυβέρνησιν, ἤθελον ἐνθαρρυνθῶ νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν ἐκ συγκαταθέσεως ἐνέργειαν τῶν ἀκολουθῶν μέτρων, ὡς συσταινόντων τὴν ἀναγκαίαν πρὸς τὸ φαινόμενον δεῖξιν τοῦ συνταγματικοῦ πνεύματος τῆς 'Εφημερίδος.

Α. Τὴν εἴσοδον τοῦ Συντάκτου εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς Γερουσίας κατὰ προσδιορισμένους καιροὺς. Τοῦτο ὑπαγορεύεται καὶ ἀπὸ τὸ Σύνταγμα καὶ θέλει δειχθῇ ἡ ἐξουσία πραγματοποιοῦσα ὁλοκλήρως τὸ περὶ ἐλευθεροτυπίας μέρος καὶ διὰ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Σ. Δημοσιευόμεναι μὲ σκέψιν αἱ κοινωφελεῖς συζητήσεις τῆς Γερουσίας, θέλουσιν ἀποστομώσει πολὺ τὸ ἀθυρόστομον τοῦ 'Απόλλωνος.

Β. Τὴν ἄδειαν τῶν Ὑπουργῶν Γραμματέων τῆς Κυβερνήσεως τοῦ νὰ δίδωσι πρὸς τὸν Συντάκτην ὕλην ἀξιωματικὴν, καθόσον ἡ κοινοποίησίς της ἤθελε συμφωνεῖ μὲ τὸ πνεῦμα τῆς 'Εξουσίας.

Γ. Τὴν ἄδειαν τῆς τακτικῆς ἀνταποκρίσεως τοῦ Συντάκτου μὲ τὰ διάφορα μέρη διὰ τῶν ὑπαλλήλων ἢ καὶ ἄλλων φρονίμων καὶ πιστῶν πολιτῶν. 'Ολιγότερον ἀναγκαῖον δὲν εἶναι τὸ νὰ ἐπεφορτίζοντο καὶ μερικοὶ διὰ μισθοῦ τὴν ἀνίχνευσιν τῶν ἰδιαιτέρων ἐργασιῶν τῆς ἀντικυβερνητικῆς μοίρας, διὰ νὰ προλαμβάνωνται δημοσιευόμεναι διὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ μὲ τὰς ἀνηκούσας παρατηρήσεις.

Πρὸς ὅλα ταῦτα ἐχρησίμεινε, στοχάζομαι, πολὺ ἡ ἀδιαφορία τῆς Κυβερνήσεως εἰς μερικὰς τῆς 'Εφημερίδος παρατηρήσεις περὶ τῶν ἐργασιῶν τῶν ὑπαλλήλων κτλ. Διὰ νὰ ἐξαλείψῃ ἓν μεγαλύτερον κακὸν δὲν ἦτον ἀνάρμοστος ἡ ἔνδοσις εἰς ἓν σμίκριστον.

'Η προσδιοριζομένη τιμὴ τῶν φοινίκων 50 δὲν εἶναι πολλή. Τὸ φύλλον θέλει εἶναι μέγα, καὶ ὡς τοιοῦτον μόλις θέλει προφθάνεται ἡ ἔκδοσις τοῦ ἁπαξ τῆς ἐβδομάδος. Παρὰ τὸν Γάλλον μεταφραστὴν θέλουσι πληρώνονται οἱ ἀνταποκριταὶ τῶν διαφόρων μερῶν, καὶ πολλάκις ὅσοι ἤθελον δίδει Διατριβὰς κτλ. 'Η 'Εφημερίς ἀκόμη θέλει ἔχει ἓνα Γραμματέα ἢ Καλλιγράφον καὶ ἓνα διανομέαν. 'Η διόρθωσις της μένει εἰς βάρος μου, ἂν καὶ θέλω ὑποφέρει πολὺ συντάττων εἰς τὸ ἐλληνικὸν διαφόρους ὕλας.